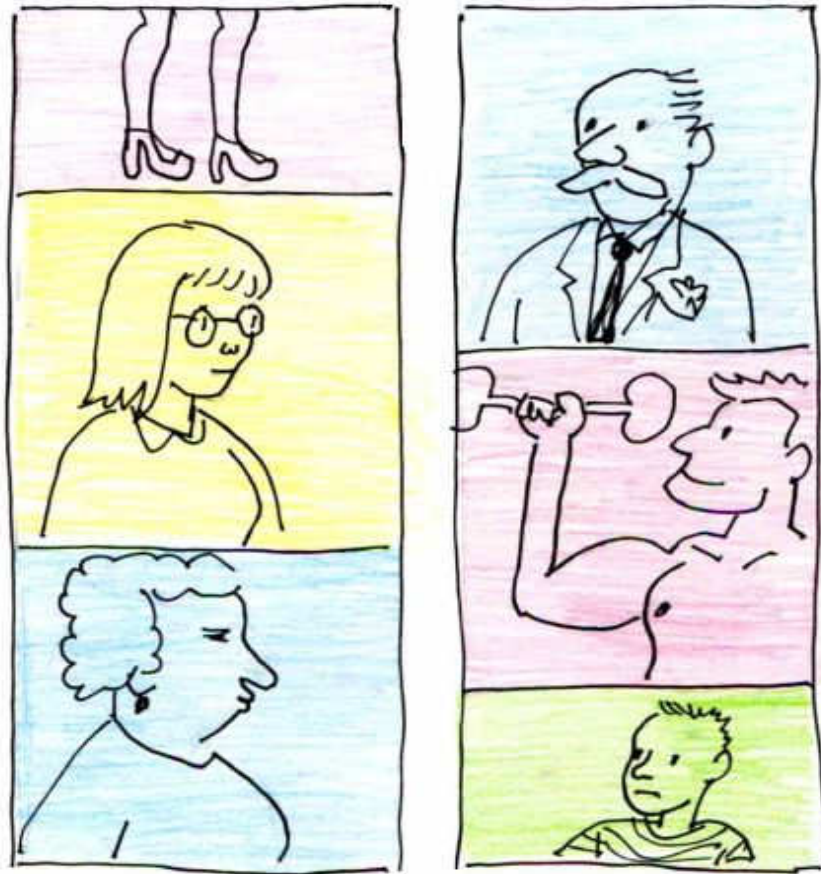

Mándy Gábor

Variációk egy szeretkezésre

Mándy Gábor

Variációk egy szeretkezésre

(Egy könyv, csak magamnak)

Mottó helyett:

„Irodalmi maszturbálás” - jelentették ki kritikusok némely új regényről, azt érzékeltetve, hogy a szerző mintha csak a saját maga szórakoztatására írta volna, a nagyközönség számára nem volt különösebb mondanivalója. Nemrég eszembe jutott ez a becsmérlő kifejezés, és elgondolkoztam rajta. Nem is hülyeség. Ha egy regényt a kutya sem olvas el, akkor legalább a szerzője élvezze!

Szerzői kalózkiadás

ISBN 978-615-80776-0-6

2017

(Expozíció)

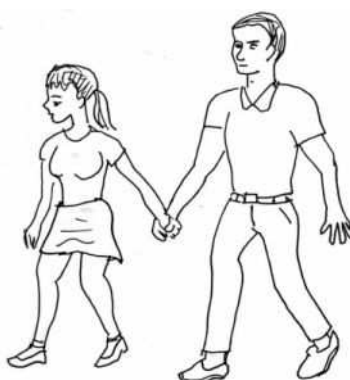
Meglestem őket. Az utcáról beszűrődő halvány fényben alig lehetett kivenni az alakjukat. Csendesen ölelték egymást, összekapaszkodva, szinte eggyé válva. A homályban láthatóvá vált a nő formás melle, de rögtön el is tűnt a férfi markában. Sokáig egymás mellett ültek, a férfi karja lent matatott. Aztán a férfi lebukott a fehér combok közé, a nő teste hátrahajlott, megfeszült, légzésének üteme egyre gyorsult, furcsa morgó, gurgulázó, nyöszörgő hangokat hallatott. A kívánság, az izgalom, a beteljesülés félszavai voltak ezek. De a lejegyzésükre nem voltam alkalmas állapotban.

Vali és Pali

A nő valójában még csak lány, Valinak hívják, tizenhét éves, most ismerkedik a szerelemmel. Pali idén érettségizik. Focista az iskolai válogatottban.

Palinak már volt viszonya, a házukban lakó egyik idősebb nővel, aki a férfiakkal kapcsolatos kudarcai után kipróbálta az alig serdült, szerelmi technikákban még járatlan, de a hormonoktól és a kíváncsiságtól fűtött, gyorsan fellelkesülő-keményedő fiúkat. Az a románc nem tartott sokáig, mert a hölgy szégyellte a sráccal mutatkozni, és különben sem akart leragadni egy nála jóval fiatalabb partner mellett. Az élmény felkavarta Palit, akit a sporttársai is cukkoltak. Elhatározta, hogy az iskolai csajok között néz szét. Valit szemelte ki, egy aranyos arcú, karcsú szőke csitrit, akit már korábban is látott néhány iskolai rendezvényen, de akkor nem merte megszólítani. Most, egy kalanddal tapasztaltabban, már nyoma sem volt korábbi gátlásosságának.

Valinak hízelgett a jóképű, magas és izmos testű fiú érdeklődése. Véletlenül futottak össze először, nagyot beszélgettek, és aznap este már kézen fogva sétáltak.

Pali napról napra merészebb lett. Simogatta a lány haját, a nyakát, mintegy véletlenül megérintette a mellét, átfogta a derekát, és a ruhán keresztül lopva a popsijához is hozzáért. Hála az idősebb hölgynek, már nagyon jól tudta, hogy hova kell tennie a kezét, ha örömet akar okozni. Vali teljesen úgy reagált, ahogy Pali várta. A petting egyre vadabbá vált, a két fiatal estéről estére többet akart.

Az egyik nap megint bent maradtak az épületben. Senki sem vette őket észre (csak én). Felsettenkedtek egy üres terembe, és egymásnak estek. Csendesen ölelték egymást, összekapaszkodva, szinte eggyé válva. A homályban láthatóvá vált a lány formás melle, de rögtön el is tűnt a fiú markában.

Vali egy kicsit félt. Még szűz volt. Pali megnyugtatta: majd vigyáz. Persze a fiú is izgult, elvégre egészen más volt egy tapasztalt nő iránymutatását követni, de bízott magában. Először csak az ujjával. Aztán a szájával. A lány egyre közelebb jutott a csúcshoz, s végül elélezett, teste zsongott, a szemeit behunyta. Mosolygott. Csend lett.

- Édes vagy - mondta végül Vali. - Csodálatos volt. De neked nem rossz így?

- Ne aggódj - nyugtatta meg a fiú. - Majd legközelebb. Egy biztonságos helyen.

Palinak nem volt kenyerre a sok beszéd, ezért csak cirógatta a lány arcát. Valinak imponált, hogy a fiú mennyire figyelmes. Pihentek még egy darabon. Aztán felöltöztek, és kézen fogva lesettenkedtek a lépcsőn.

Az épületben már sötét volt. Az utcai lámpa halványan és egykedvűen világított. Már sok ilyen kalandnak volt tanúja.

Én még mindig szaporábban szedem a levegőt. Elhatároztam, hogy ha regényt írok, ez a légyott feltétlenül szerepelni fog benne.

Magdi és Pali

Azt hiszem, az idősebb hölgy - nevezzük Magdinak, és legyen 38 éves - nyugodtan újra összefuthat Palival. Miért is ne? Egy nosztalgikus találka még nem az egyoldalú viszony felmelegítése.

Szóval összefutottak. Pali már egy ideje udvarolt Valinak, de valahogy nem jutott ötről a hatra. Vali valamitől félt, talán a terhességtől, talán nem volt meggyőződve arról, hogy Pali kitart mellette, talán csalódott is benne, elég az hozzá, hogy több hét is eltelt anélkül, hogy ölelkeztek volna.

És ahogy Pali épp egy ilyen sikertelen randevúról ment hazafelé (jól tudjuk, hogy a szex nem lehet a randevú sikerének fokmérője, de Palinak erről más volt a véleménye), összetalálkozott Magdival. Szegény nő, a piacról jött haza, egy nagy cekkerrel. Pali ösztönösen felajánlotta a segítségét, Magdi ösztönösen elfogadta.

Felmentek, Magdi megkínálta borral. Pali szabadkozott, de olyan szíves volt a kínálás...!

Az asszony kérdezgette: hogy megy az iskola, van-e már magához való barátnője. A fiú szomorúan nézett. Annyira szomorúan, hogy Magdi megsajnálta. Annyira megsajnálta, hogy odament hozzá, és megölelte, megpuszilta. Szegény kölyök. Szegény kölykőm. Milyen ostoba lányok vannak! Hogy nem teszik össze a két kezüket és nem tárják szét a két lábukat, ha egy ilyen remek fiú udvarol nekik...

És a keze a nadrágon. És a fiú keze a mellén. És a ruhák a földön, a nő és a fiú az ágyban. És a két test egyszerre mozgott, hullámozott, vonaglott, légzésük üteme egyre gyorsult.

A nő részéről ez nem volt helyes. Utólag a fiú is sajnálta a történetet. Mindez mégis csak jobb lett volna Valival.

Vannak pillanatok, amikor rossz útra térünk. De az is vezet valahová.

Magdi és Lajos

Nem. Magdi nem facér. Boldogtalan házasságban él. Pali negyvenes agglégény, aki addigi sikertelenségei után első komolyabb kapcsolatában reménykedik. Magdi nehezen jött rá, hogy a férje mellett mással is le lehet feküdni. Nem mintha a férjjel bármi probléma lenne. Jól kereső mérnök, rendesen bánik vele, a pénzt haza adja, de gyereket nem akar. És az ágyban is - mit kerteljünk - nem nyújt olyan teljesítményt, amelyet egy ilyen mutatós nő joggal elvárhatna.

Egy társasutazáson, ahova Magdi egy barátnőjével ment el, míg a férje egy minden erejét próbára tevő munkán dolgozott, megismerkedett Palival. Nem jó ez a név. Legyen Pál. Vagy Lajos. Igen, Lajos a megfelelő név. Egy szó, mint száz, Magdi és Lajos közel kerültek egymáshoz. A férfi persze a barátnővel is barátságosan viselkedett, de az arca, a szeme elárulta, hogy Magdi tetszik neki igazán.

Hármasban csatangoltak, el-elszakadva az utazás többi részvevőjétől. Mikor hazaértek, Lajos elkérte Magdi telefonszámát, azzal, hogy majd a kiránduláson készült fényképeket megmutatja neki. A barátnő, akit ez a romantikus kapcsolat jobban felvillanyozott, mintha vele esett volna meg, telebeszélte Vali fejét, hogy milyen helyes a pasi, és szerinte érdemes kapcsolatot tartani vele.

A férfi a következő héten többször is felhívta Magdit, és a cukrászdában, ahol találkoztak, a fényképeket összehajolva nézték meg. Lajos a nő vállára tette a kezét, aki ezt szóltanul tűrte, bár legbelül nem igazán értette a dolgot. Lajos elkísérte, csaknem hazáig, és ameddig lehetett, az ujjai cirógatták Magdi ujjait. Az utolsó saroknál Magdi elbúcsúzott a férfitől, és váratlanul egy puszit lehelt az arcára.

Ez a találkozó csak a kezdet volt. Több közös séta után Magdi rászánta magát, hogy felmenjen a férfi lakására. (Aznap a férje éppen kiküldetésben volt.) A legénylakás nem volt nagyon komfortos, de Magdi nem talált semmi kivetnivalót a bútorokban, a látványban, sőt, elégedetten állapította meg, hogy ahhoz képest rend van.

A férfi megkínálta egy kis bolti süteménnyel és sörrrel. Jobb híján azzal koccintottak. Uzsonna után Magdi már búcsúzni kezdett, de ahogy ott álltak az

ajtó előtt és Lajos a karjaiba zárta, Magdiban megpattant valami. Magában hirtelen eldöntötte, hogy most, vagy soha. Maradt. Hagyta, hogy Lajos a kanapéhoz vezesse. Egymást öelve hengeredtek rá, mindketten megrészegültek az alkalomtól. Lajos csókolt, simogatta Magdit, ahol érte, az pedig sóváran visszacsókolt, visszasimogatott. A nő a nadrágon keresztül is megérezte a férfi izgalmát, és ez csak fokozta a saját izgatottságát.

Lajos remek szeretőnek bizonyult, különösen a férjjel összehasonlítva. Értett a nő kényeztetéséhez. Ujjai végigvándoroltak Magdi meztelen bőrén, a nyakától a mellein keresztül a hasáig és az öléig, amely felforrósodva várta a csókokat és a behatolást. Lajos odahajolt. Az ajkak ajkakát csókoltak.

Oltsd el a villanyt - suttogta Magdi. A szobában sötét lett. Zihálva ölelkeztek, összekapaszkodva, egymásba gabalyodva. Alig lehetett kivenni az alakjukat. A két test egyszerre mozgott, hullámzott, vonaglott, légzésük üteme egyre gyorsult.

Magdi és Béla

Nem. Magdinak nincs férje. Már elváltak. Azóta egyedül él a tizenkét éves kislányával, Robival. Lemondott a szerelemről, de barátnői biztatására válaszolt egy társkereső hirdetésre. Lajosnak volt felesége, de Magdi azt még nem tudta. Azt hiszem, egy ilyen férfit inkább Bélának tudnék elképzelni. Legyen hát a neve Béla!

A presszóban, ahol először találkoztak, gyorsan kiderült a kölcsönös szimpátia, és az is, hogy az ízlésük nagymértékben hasonló. Béla lendületesen beszélt - az üzleti vállalkozásairól, a terveiről és arról, hogy Magdi mennyire beleillene ezekbe a tervekbe. Magdi el volt bűvölve. Bizalmat szavazott a férfinak, aki nagyvonalúan rendezte a számlát, majd egy Ford Taurusba ültette a nőt. Kicsit kocsikáztak, körben a városban, majd Béla hazavitte. Magdi kiszállt, kezében a virágcsokorral, amit útközben kapott. Már-már azon volt, hogy felhívja a férfit egy teára, de Béla ránézett az órájára és azt mondta, nem akar tovább alkalmatlankodni, és Robit sem szeretné megzavarni, kitenni egy ilyen futó találkozásnak, inkább a hétvégét töltsék együtt, menjenek el együtt egy szép kirándulásra. Magdi bólintott, és megállapította magában, hogy Béla milyen figyelmes és tapintatos.

Magdi egész héten készült erre a családi kirándulásra, látta magukat az autóban ülni, az út szélén virágokat szedni, a tisztáson labdázni és egy cukrászdában süteményeket habzsolni. Béla szerdán hívta fel először, és szomorúan közölte vele, hogy a hétvége nem megy, sok a munka, dolgoznia kell, de helyette péntek este szívesen felugrana. Magdi beleegyezett, és nem firtatta a dolgot, csak megállapította, hogy nem érdemes úgy beleélnie magát.

Pénteken Béla be is futott, egy másik óriási csokorra, és Robinak is hozott egy nagy tábla csokit, amit a gyerek illedelmesen megköszönt. Vacsora után egy ideig együtt tévéztek, aztán Robinak le kellett feküdnie.

Magdi szívesen megágyazott volna maga mellett a férfinak, de Béla ezt is korainak tartotta. Beszélgettek, közben össze-összeért a karjuk, a térdük. Béla felállt, és úgy álltában alaposan magához ölelte az asszonyt. Magdi, aki már nagyon el volt szokva az ilyesféle gyöngédségektől, a férfi karjaiban egyre jobban elolvadt. S akkor Béla az ölébe kapta, és a heverőre fektette. A sokáig elfojtott asszonyszennvedély teljes erővel tört elő. Amikor a férfi benyúlt a szoknyája alá és lehúzta a bugyit, Magdi már kész volt mindenre. Összekapaszkodva ölelkeztek, egymásba gabalyodva, alig lehetett kivenni az alakjukat. A két test egyszerre mozgott, hullámozott, vonaglott, légzésük üteme egyre gyorsult.

Magdi és Laci

Nem. Magdinak nem volt gyereke. Özvegy édesanyjával élt egy másfél szobás, komfort nélküli lakásban, ahová persze nem lehetett férfiakat felvinni. Bélával, akit a megváltozott körülményekre tekintettel ezúttal inkább Lacinak nevezzünk, egy vállalati bulin ismerkedett meg. Laci kedvessége gyorsan levette a lábáról a 44 éves nőt. Névről már ismerte, és nem sok jót hallott felőle. A cégnél nőcsábásznak tartották, ez azonban nem vette el Magdi kedvét. Egy-két komolytalan udvarlót és egy hamvába holt szexuális kalandot nem számítva nem ismerte az igazi szerelmet, és szívesen kipróbálta volna. Nem akart vénlány maradni.

Lacival egymásba feledkeztek. Az erős szemöldökű, markáns állú és orrú üzletkötő jól táncolt, és akkor is türelmes volt, amikor Magdi a lábára lépett, s emiatt mentegetőzött. Laci elnézően mosolygott, és biztos kézzel vezette. Magdi egyre jobban élvezte a táncot, és ámulva vette észre, milyen furcsa izgalom járja át a testét, ahogy a férfi forgatja vagy magához szorítja, és melle a férfi mellkasához ér, vagy ahogy a férfi jobb keze felvándorol a hátán a lapockájáig, a nyakáig, majd le, vissza, egészen a derekáig. Az is felbolygatta, hogy a hasán, a combján érezte: a férfi megkívánta őt. Elpirult, de nem bánta. A zene elhallgatott, de nekik még egy ideig szorosan összefonódva kellett állniuk.

Aztán Laci kézen fogta, és - néhány kolléganője helytelenítő pillantásától kísérve - kivitte az épület előtti parkba, a sötét lombú fák közé, ahol végre csókolózni kezdtek. Laci közben megfogta Magdi mellét, és ettől kezdve Magdi nem volt ura magának. Alsóneműje alaposan átnedvesedett. Sápadtan állt egy fához támaszkodva, mialatt Laci besurrant a táskájáért és Magdi ballonkabátjáért. Elindultak a sötétben, meg-megállva.

Aztán felszálltak a buszra. Laci ott is magához szorította Magdit, ő pedig csillogó szemekkel nézett vissza rá. Teljesen elérzékenyült, hogy egy ilyen férfi megkívánta. Hogy egyáltalán, valaki megkívánta. Őt, akit addig senki sem vett észre.

Lacinak igénytelen, de tiszta lakása volt, egy-két kopottas, de jó ízlésről tanúskodó bútordarabbal, fotellal és hintaszékkel.

Ahogy hazaértek, Laci megmutatta a vécét, jól tudván, hogy a hölgyvendégei számára ez fontos információ. Magdi mosolyogva köszönte meg, és rögtön be is vonult. Ahogy az ülőkére kuporodott, feltette magának a kérdést: Miért jöttem ide? Mit keresek én itt?

De ahogy a hólyagja megkönnyebbült, a dilemmája is megoldódott. - A szerelmet keresem. És hátha most meg is találok.

Laci közben elkezdte készíteni a vacsorát. Remek szakács volt.

- Mit segíthetek? - kérdezte Magdi.

- Talán meg lehetne teríteni - mondta a férfi, és tovább kevergette a hús mellé szánt áfonyamártást, csak a szemével mutatva, hogy mit hol talál a hölgyvendég.

Leültek, megvacsoráztak, Magdi dicsérte a férfi konyhai ügyességét. Laci elővett egy üveg bort. Mintha Magdinak szüksége lett volna bátorításra. De nem volt. Már az előtt elhatározta, odaadja magát a férfinak, hogy a testét megbizsergette volna az alkohol. Laci megérezte, hogy eljött a pillanat. Megfogta Magdi kezét, az ágyhoz vezette, hanyatt fektette és szinte rázuhant, esés közben is ügyesen kigombolva a nő blúzáját és lehúzva a saját cipzárját. Zihálva ölelkeztek, összekapaszkodva, egymásba gabalyodva. A két test egyszerre mozgott, hullámzott, vonaglott, légzésük üteme egyre gyorsult.

A szakácsnő és a vacsora

Nem. Laci egyáltalán nem volt jó szakács. Amikor felértek, csak tehetetlenül mutatta, mi van otthon, és vacsorára zsíros kenyeret javasolt, piros paprikával megszórva. Magdi felajánlotta, hogy majd ő összedob valamit. A kamrában talált néhány szem krumplit, egy fej hagymát, a hűtőben tojást és egy kis darab kolbászt. Sürgött-forgott, mosolyogva, kipirult arccal, és egykettőre kész is volt a rakott krumpli. Laci csak hátráltatta a munkát, azzal, hogy a vendége mögé állt, a nyakába suttogott, dicsérte az ügyességét és szépségét. Magdinak jól esett ez, élvezte a sikert, és hogy tud segíteni, olyasvalamiben, ami ennyire fontos a férfinak.

Az étel elkészült, de nem nyúltak hozzá, mert addigra már a szakácsnő jobban kellett Lacinak, mint a vacsora. Felkapta, és vitte, egyenként fejtette le róla a ruhadarabokat, és már ott heverték az ágyon, egymás karjában. Zihálva ölelkeztek, összekapaszkodva, egymásba gabalyodva. A két test egyszerre mozgott, hullámozott, vonaglott, légzésük üteme egyre gyorsult.

A parkban

Nem. A tánc után nem tölthettek el sok időt, nem mehetek fel Lacihoz, hiszen Magdinak haza kellett mennie. Beteg édesanyjának ő volt az egyetlen támasza. Laci ezt kényszeredetten vette tudomásul, de nem vesztette el a kedvét. Gyalog mentek, minden kapualjban megálltak, ölelték és csókolták egymást. Aztán egy nagy park került az útjukba. A dús lombú fák elbűjtették őket az illetéktelenek szeme elől. Laci egyre merészebb lett, benyúlt a nő blúzába, és szakszerű mozdulatokkal kikapcsolta a melltartót. Magdi addigra teljesen leküzdötte a féltékenységét, már vágyott a férfi érintésére, odaadta magát a mohó ujjaknak. Laci, aki közben a saját sliccét is kicipzározta, a jobb kezével felemelte Magdi bal combját, félrehúzta a vékonyka bugyi szélét, és a hímtagja máris besiklott a helyére. Magdi beleborzongott. - Milyen erős, milyen egészséges! - állapította meg. Úgy érezte, hogy a mai nappal egy teljesen új fejezet kezdődött az életében. Tökéletesen megbízott Laciban, és ezt maga sem tudta mire vélni.

Nem beszéltek, csak szuszogtak, nyögtek, mint két tiszta szívű kis állat, akiket az üzekedés rítusa teljesen lefoglal. Zihálva ölelkeztek a sötét lombú fák között, alig lehetett kivenni az alakjukat.

Mari és Laci

Nem teljesen így történt. Magdinak már nem élt az édesanyja, tavaly meghalt, Magdi most egyedül lakott a másfél szobás lakásban. És nem is először vitt fel magához férfi vendéget. A vállalati buliról egyenesen hozzá mentek.

A villamoson egymásba kulcsolták az ujjukat, és a keskeny ülésen összesimultak. Laci értett hozzá, hogy hogy tartsa fenn a hölgyek érdeklődését és izgalmi állapotát. Magdi megbízott benne, fejét az utazás nagy részében a férfi vállára hajtotta, és hagyta, hogy a becéző szavak elandalítsák.

Egy négyemeletes épület harmadik emeletére kellett menniük. Lift nem volt. Magdi - akit ez alkalomból nevezünk inkább Marinak - előre ment, és Laci nem állta meg, hogy a lépcsőn felfelé menet hátulról ne fogdossa meg a farát, amit Mari izgatott nevetgéléssel honorált.

Az egyik lakás résre nyitott ajtajában egy idősebb hölgy undorodva nézte a jelenetet. - Na, hazajött a kurvánk - mormogta. Szerencsére ezt senki sem hallotta meg.

Benyitottak. Az előszobának mosószerszaga volt, de ez a legkevésbé sem befolyásolta a férfit. Ahogy bezárult mögötte az ajtó, szorosán magához vonta Marit, majd pár centire felemelte a levegőbe. A nő élvezte a férfi izgatottságát és erejét.

Mari bement a mosdőba, majd a fürdőszobába. Laci egy darabig nem tudta, mit kezdjen a megnövekedett szabadidejével. Nézegette a teakonyha polcain található dobozokat - kávé volt ott meg só meg cukor, két régi kiadású szakácskönyv megnyugtató társaságában. Aztán Laci a lakás egyetlen szobájában nézett szét, amely szemmel láthatóan egyszerre szolgált nappaliként, étkezőként és hálósobaként. Nemsokára belibegett Mari, pongyolában, kibontott hajjal és beillatosítva.

- Hú, ez igen! - mondta a férfi elismerően, és újra a karjába szorította a nőt. Marinak imponált a férfi elragadtatása. Majd egy puszi után azt mondta: Te is zuhanyozz le, szívem! Kitettem a törülközőt, a kék a tiéd.

Laci egy kicsit feszengett, nem szerette a túl nagy felhajtást, de jobbnak látta, ha most nem vitatkozik. A fürdőszobába ment, és egy kicsit lemosta magát.

Közben Mari megágyazott, és meggyújtott néhány gyertyát. Szerette megadni a módját.

Bejött Laci, egy szál törülközőben.

- Na, azt azonnal vedd le! - mondta pajkosan Mari, és élvezte a férfi pillanatnyi zavarát, és csakúgy az elébe táruló látványt.

Laci nem késlekedett, rögtön odalépett, kibontotta Marit a pongyolából, és az ágyra dőlt. Összegabalyodtak, mohón tapogatták, ölelték egymást.

Amikor eljött az ideje, Mari felnyúlt az ágy melletti polcra, és elővett egy papírdobozt. Gumi-óvszerek voltak benne, hármásával.

- Az egyik tasak már meg van bontva - mondta Mari. - Abból vedd ki a következőt!

És folytatták, egy percre sem zökkenve ki a nemi szerepükből. Zihálva ölelkeztek, összekapaszkodva, egymásba gabalyodva. A két test egyszerre mozgott, hullámozott, vonaglott, légzésük üteme egyre gyorsult.

Laci és Boldizsár

Mari helyett képzeljünk el egy izmos fiatalembert, és nevezzük el Boldizsárnak. Nem a vállalati bulin találkozott Lacival, hanem egy melegbárban, ahova a hasonszőrűek járni szoktak.

Összevillant a tekintetük. Mind a ketten érezték, hogy érdemes próbálkoznuk. Boldi odaült Lacihoz, és néhány semmitmondó mondat után italt rendelt kettőjüknek. Laci elmosolyodott, tetszett neki a fiatalember rámenőssége. Bemutatkoztak. Rövid beszélgetés után felálltak, és felmentek Laci lakására, ahol annak a szenvedélynek hódoltak, amelyet már a régi görögök is igen kedveltek.

Nem. Itt valami nem stimmel. Bár a férfiszerelemben erkölcsileg semmi kivetnivalót nem találok, valahogy ebben a fordulatban nem érzek annyi érdekességet, izgalmat, ami miatt ezt a könyvet így kellene folytatnom. És végtére is, ezt én írom magamnak.

Teca és Mari

Talán ha Laci helyett Teca szerepelne, Marival kettesben. Hm. Két leszbikus hölgy. Ők nyugodtan találkozhatnak ugyanazon a vállalati bulin. Még táncolhatnak is. Jól tudjuk, hogy a táncparketten férfiből sosincs elég.

Így is lett. Teca vérbő, telt idomú, rózsaszín bőrű asszony, aki középvezető férje mellett igazán a saját nemében találja meg titkos vágyai beteljesülését. Mari - vagy inkább Marika -, a szegény könyvelő, egymás után utasítja el a rosszabbnál rosszabb férfi ajánlkozókat. Nem nyers szexre, hanem gyöngédségre vágyik. Még nem volt leszbikus kapcsolata, de most - ennek a kiszámíthatatlanul kanyargó történetnek a jóvoltából - lesz.

Teca odajön hozzá, és minden teketória nélkül felkéri táncolni. A tánc közben Teca elragadóan mosolyog, Marika is visszamosolyog rá, összesimulnak, élvezik a két test szinkron mozgását, hullámozását. És létrejön egy titkos áramkör, amely elektromágnesként vonzza és összetartja őket.

Marikának tetszik Teca, ahogy élvezi az életet. Bámulja Teca ízlését, az öltözködését, a járását, a haját - és titokban a ruha alatt felsejlő testét, telt idomait is. Könnyű példa Tecának, akit szintén nem hagy hidegen a lány. Egy kicsit azért lekezeli. Inkább kihasználja, mintsem odaadná magát neki. Élvezi a fölényét, és talán egy csepp gonoszság is van benne. Kettőjük kapcsolatában ő hordja majd a nadrágot.

Vagy inkább aláveti magát? Az is lehetséges. Teca hagyja, hogy a szegény könyvelőnő parancsoljon neki. Akit titokban lenéz. Aki vézna, inas, rossz arcú. Aki a férfikkal kapcsolatos frusztrációit is rajta vezeti le. A torz bosszúja a tökéletes felett?

Jobb, ha nem is tudjuk meg. Elvágom ezt a szálát, nem kukkolok tovább.

Teca és Ödön

De azért maradjunk még az egyenlőtlen kapcsolatnál! Tecának Ödön a férje. Középvezető beosztásban dolgozik egy nagyvállalatnál. De csak a munkahelyén erélyes főnök, otthon mindig az történik, amit az asszony akar. Én gyakorlatilag egy papucsférj vagyok, elméleti megalapozással - mondta egyszer Tecának, házasságuk kezdetén.

Annyira szereti az asszonyt, hogy teljesen feláldozza magát a felesége öröméért. Tecában istennőt lát, behódol neki, teljesen aláveti magát az ő akaratának. Anyagilag is: mindent megvesz neki, amit csak megkíván, s még egy olyan szerződésen is gondolkozik, ami alapján a teljes vagyonával az asszony rendelkezne.

A férje feletti hatalma szórakoztatja Tecát. Egy rabszolga, aki főz, mos, takarít. Egy szexuális rabszolga, aki a száját nem fecsegésre használja. Aki mellett orgazmust orgazmus követ. A gyöngédség bajnoka, az eksztázis művésze.

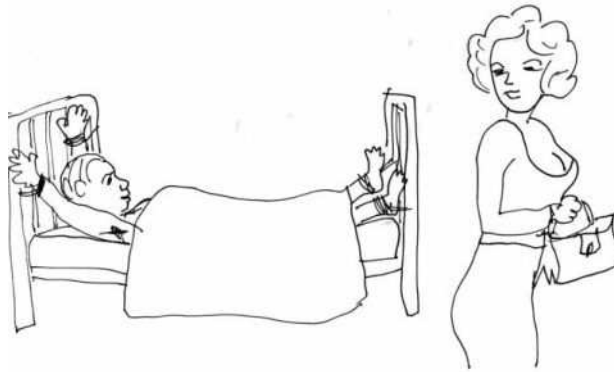
Eljutottak a fájdalom kultuszához is. Teca fájdalommal büntet, és fájdalommal jutalmaz. Minden a kontextuson múlik. Nehéz eldönteni, hol kezdődik a szadizmus. Vajon az-e a szadista, aki mazochista partnerének fájdalmat okoz, vagy éppen ellenkezőleg, aki megtagadja tőle a fájdalmat? És vajon nem válik-e büntetéssé a jutalom is, ha a büntetés szándékával adják?

A fájdalomnak ezer arca van, és ők mindegyiket végigpróbálták. Paskolás, csépelés, rugdosás, karmolás, harapdálás. Teca megpróbálta testedzéseként felfogni: így erősítette a karizmait, a combizmait. Edzés volt ez a férfinak is, csak másképpen: ő az idegeit, a fájdalom-elviselő képességét edzette. (És büszke volt rá, hogy mennyit kibír.)

A szado-mazochizmusnak van egy nagy hátránya: a korábbi élvezetek előbb-utóbb elhalványulnak, elveszítik intenzitásukat, és akkor újabb, még erőteljesebb ingerekre vágyik az ember (elsősorban a fájdalom elszenvédője, hiszen a fájdalom adója csak vágyakat teljesít). Ez Ödönéknél is jelentkezett, és Teca egyre nagyobb tehernek érezte ezt a fajta játékot.

Amikor nem volt kedve hozzá, vagy túlságosan fáradt volt, kikötötte Ödönt az ágyhoz, vagy egyszerűen csak bezárta az egyik szobába, és elment

sétálni. Néha ilyenkor vásárolni ment, és bőkezűen szórta Ödön pénzét. A viszonyuknak ebben az aspektusában nem látott semmi kivetnivalót. Ha Ödön így akarja, akkor ezt igazán nem tilthatja meg. Ilyenkor többnyire szexis ruhadarabokat, bugyit, pongyolát, harisnyát vett, és mutatta Ödönnek: erre költöttem az időt és a pénzt. A te pénzedet. Az én pénzemet.

Ödön szinte sportot űzött az önfeláldozásból, mindent felkínált az asszonynak, még a saját életét is.

- Tudod, mi lenne a számomra életem legnagyobb boldogsága? Ha úgy halnék meg, hogy veled szerelmeskedem. Még hozzá éppen abban a pillanatban, amikor te kielégülsz - mondta Ödön az egyik nap.

- És akkor ki lenne az én szerelmes rabszolgám? - kérdezte Teca.

- Valaki fiatalabb. Akivel újrakezdheted.

- Butaság. Rabszolgában te vagy a legjobb - mondta Teca.

Teca és Ödön felnőtt emberek. Ha megvan az egyetértés, azt csinálnak, amit akarnak, ebbe még az olvasó sem szólhat bele.

Teca és Laci

Na nem! Tecának nem telt sok öröme a házasságában a tutyimutyi Ödön mellett. Egy darabig izgalmasnak találta, hogy ugráltathatja a férjét, és azt is élvezte, hogy Ödön számára a nő orgazmusa a nemi élet fő célja, s így Teca némely napokon akár ötször-hatszor is feljutott a csúcsra, de ez idővel egyre kiszámíthatóbbá, egyre gépiesebbé, egyre unalmasabbá vált. Az asszony mind jobban ráéhezett a nagy szerelemre. Egy olyan férfira, akibe ő szerethet bele. Aki magával tudja ragadni, és el tudja sodorni a pipogya férje mellől.

Amikor jött a vállalati buli, Teca elhatározta, hogy elmegy, szórakozik. Egyedül, Ödön nélkül. Laciról már tudott, hallotta a pletykákat is, de ez nem vette el a kedvét. Ellenkezőleg, elmélyítette, intenzívebbé tette a kíváncsiságát. Egy flört nem árthat meg - gondolta magában. És aki már másoknak is ízlett, azt miért éppen ő, az ingyenc ne kóstolhatná meg?

Amikor megérkezett és szétnézett, észrevette a férfit, és egy figyelemfelkeltő pillantást küldött feléje. (Igazság szerint ott volt Marika is, ő is látta a szép Tecát, de hát szerencsére mit sem tudott arról a lesbikus viszonyról, amelybe kettőjüket helyeztem. Az egy előző fejezetben volt, ez pedig most van; ez egy teljesen másik történet.)

Laci hamar észrevette Teca érdeklődését, és ez kiváltotta benne a ragadozó ösztönt. Ismerte Ödönt, tudta, hogy sokat kockáztat, ha éppen a főnök feleségével kezd ki, de nem törődött vele. Teca pillantását bátran viszonozta.

Teca is megérezte, hogy ezúttal vakmerő férfival van dolga, olyannal, aki nem fél a főnököktől, férjektől, hanem megküzd velük, a nőért, a zsákmányért. Mindezt persze csak a tekintetek beszéltek meg. De bővebb kifejtésre nem is volt szükség. Laci felkérte Tecát, magához szorította, s az asszony belesimult a karjaiba, beleolvadt, szinte hozzá tapadt. De nem úgy, mint a folyondár, hanem mint egy selyemkendő.

A simulós szám után boogie-woogie következett, és ez alkalmat adott Lacinak, hogy alaposan megforgassa a nőt, behúzza, kilökje, pörgesse és vele pörögjön. Ekkor már többen is nézték őket. Kimelegedtek, odamentek a büféhez. Laci vodkát ivott, és Tecának is rendelt egyet. Teca rövid gondolkodás után

elfogadta. Be akart csípni, túl akart jutni az okos meggondolásokon. Le akart feküdni valakivel, és nem akarta szégyellni magát közben.

Ez hamarosan be is következett. Laci felvitte az emeletre, talált egy eldugott helyiséget, tele asztalokkal és székekkel, feltette Tecát az egyik asztalra, benyúlt a húsos, fehér combok közé, odatapasztotta kezét a megnedvesedett redőkre, a másik kezével kicipzározta a nadrágját, és már semmi sem állt a szenvedélyük útjában.

Az ablakon beszűrődő gyér fényben alig lehetett kivenni az alakjukat, ahogy zihálva ölelkeztek, összekapaszkodva, egymásba gabalyodva. A két test egyszerre mozgott, hullámozott, vonaglott, légzésük üteme egyre gyorsult.

A nő némán, de nagyokat szuszogva élvezett el.

Vagy nem is. Nem jutott el az orgazmusig, de boldoggá tette a férfi ekstázisa. Laci visszagombolkozott, és belecsókolt a nő nyakába. Ennyi gyöngédség elég is volt. Teca örömmel konstatálta, hogy megtörtént, sikerült, megcsalta a férjét. És hogy talált valakit, akit érdemes szeretnie.

- Gyerünk vissza! - mondta Laci. - A te helyzetekben jobb lenne, ha senki sem tudná meg. Egyelőre.

Teca papírzsebkendővel törölgette magát, aztán megigazította az öltözékét. Elindultak, botorkálva a sötét folyosón, majd leosontak a lépcsőn. Visszamentek a táncterembe. Teca ivott még egy rumot, és maga elé bámult, aznap este már nem táncolt. Laci ezalatt konspirációs okokból más nőket táncoltatott és fogdosott.

Csak a buli végén került elő. Ahogy meglátta Tecát, újra megjött a kedve. Gyere, hazaviszlek - mondta neki. Teca engedelmesen követte.

Beültek Laci Opel Rekordjába. Elszívtak egy cigarettát. Laci indított, de néhány utcával arrébb megállt.

- Irtó jó volt veled - mondta, és Teca combjára tette a kezét.

- Jó szerető lennél - mondta Teca.

Laci hirtelen magához rántotta. Megint kicipzározta a sliccét. Teca oda nyúlt. Aztán a szájával. Aztán beleült. (Ja, Laci hátratolta a vezető ülést. De az is lehet, hogy a másik ülést hajtotta hátra. Ilyen részleteken nem kell fennakadni.)

Az autó megmozdult, olyan ütemes ringásba fogott, amelyet még nem tapasztaltak az egyébként minden lehetséges igénybevételre, német precizitással megtervezett rugók.

És akkor Teca jajongani kezdett. Megtörtént a csoda. Olyan orgazmusa lett, mint amilyen Ödönnel sohasem.

Amikor Teca hazaért, a férje még dolgozott. Felpillantott. - Jól szórakoztál, szívem? - kérdezte.

- Jól - felelte Teca kurtán.

Aztán vizet engedett, és beleült a kádba. Miközben simogatta magát, Lacira gondolt, erős férfiasságára, és arra, hogy mennyivel nagyobb öröm egy arra érdemes szerető karjaiba omolni, mint eljátszani az istennőt egy unalmas férj mellett.

- Megmossam a hátadat? - kérdezte Ödön.

- Nem, ma nem szükséges - mondta Teca, és behunyta a szemét.

Teca és Dzsó

Tecának nem Ödön a férje, hanem Karesz, a vállalkozó. Jól megy az üzlet, már van egy nagy házuk, Horvátországban egy nyaralójuk, van két autójuk - az egyik egy tágas BMW, a másik pedig egy Toyota sportkocsi. És sok barátjuk is van, ezek többsége ilyen-olyan üzleti partner.

Hetente-kéthetente nagy bulikat rendeznek, ilyenkor üvegszám isszák a márkás italokat, s az est fénypontja a vetkőzés póker, amikor a megperdített palack szeszélye szerint (mikor ki felé mutat, amikor megáll a forgása) egymás után veszítik el ruhadarabjaikat, és fátyolos tekintettel bámulják egymást.

A nők dögös csajok, rendre huszonöt és harmincöt között, testük a fitness-programok és a kozmetikai eljárások reklámja is lehetne.

Laci - akit mostantól inkább Dzsónak szeretnék nevezni, és aki szintén vállalkozó, részben partner, részben konkurens - ilyen bulin látta meg először Teca meztelen kebleit, és egyből beleszeretett az asszonyba. Dzsó mutatós hím volt, Tecának is megakadt rajta a szeme. Tekintete izzott, erős szemöldöke és álla szenvedélyességre utalt, arca divatosan borostás volt, a szőrös mellkasán vastag arany kereszt nyugodott. Dzsó jól kártyázott, jól táncolt, és amikor alsóneműre vetkőzve egymáshoz simultak, Teca megérezte, hogy fizikailag is tetszik a férfinak.

De Teca nem volt könnyűvérű nő, s ezt Karesz is tudta. Hadd ácsingózzon csak szegény fiú - gondolta magában. - Én majd annál előnyösebb megállapodást íratok vele alá.

Dzsó is tisztában volt a helyzetével, és nem is gondolt arra, hogy valaha is megszerezheti magának Karesz nejét, de szívesen belement a játékba. Tetszett neki az asszony, és az a tudat, hogy ő is tetszik az asszonynak.

Idővel annyira összebarátkoztak, hogy már őt hívta el Teca a hangversenyre vagy színházba, ha a férje nem ért rá. Karesznek sem volt ez ellen kifogása. Csak hadd szórakoztassa Dzsó a nőmet, aztán majd én kettýintem meg - gondolta. Dzsó idővel afféle házibaráttá vált.

Teca mindenről részletesen beszámolt a férjének, akinek egyre azon járt az esze, hogy miképpen fordíthatná a maga javára Dzsó vonzalmát.

Ennek a vonzalomnak megvoltak a maga határai, és igazából nem volt lehetőség többre, mint szelíd flörtölésre. Arra is csak virágnyelven.

- Milyen formás az új blúzod - mondta például Dzsó.

- Mostanában már remek Triumph melltartókat lehet kapni - mondta Teca.

- Igen. Még a mellbimbók alakja is be van építve - vigyorgott Dzsó.

- Ha annyira érdekelnek a női fehérneműk, miért nem mész el divattanácsadónak?

- Inkább szobrász lennék. Mellszobrász. És a kezemmel tapogatnám ki az alakját.

- Mindent a szemnek, semmit a kéznek.

- Mindent a szemnek? Csak a blúzodat látom. Ó, ha egyszer levetköztethetnék!

- Hát vetköztess le a lelki szemeiddel!

- Jó, várj. Most leveszem. Micsoda látvány!

- Tovább - mondta a nő, és az arca kipirosodott.

- Most alul. Gyönyörű vagy! Micsoda hajlatok! Kezdek beindulni.

- Látom.

- Hogyhogy?

- A lelki szemeimmel - nevetett a nő.

Ilyenformán évődtek, érzékeltetve intenzív érdeklődésüket egymás iránt, de gondosan ügyelve, hogy ne lépjék át azt a bizonyos határt.

Tecának az esti telefonos beszélgetések voltak a leginkább élvezetesek. Rendszerint ő volt a hívó fél. Megesett, hogy Karesz épp a zuhany alatt állt, mikor Teca felhívta a barátját. Egy-két jól elhelyezett mondat alaposan felizgatta, és Teca ha nem is a hetedik, de legalább az ötödik mennyországban járt, amikor Karesz elzárta a csapot. Akkor Teca letette a kagylót, és a férjnek már nem volt nehéz dolga.

Hedvig és Dzsó

Nem. A flörtölés nem lett volna elég. Dzsó volt olyan bátor, hogy akár Karesz haragját is vállalja. Mindenképpen meg akarta szerezni az asszonyt. Nagy tétekben játszott.

A nőt egyébként nem is Tecának, hanem Hedvignek hívták. Ő még dögösebb csaj volt. Dzsó titokban ajándékokat adott neki, ezek megpuhították a szívét, s előbb-utóbb meggyengítették a térdét is.

Dzsó egyszer azzal hívta fel a lakására, hogy választhat magának a családi ékszerek közül. Ez a nyaklánc jobban mutatna a meztelen testeden. Ezt is vedd fel! Ezt is! A gyöngysor öltöztet. Konyakot? Még egyet? Még egyet!

Hedvig meg volt elégedve a pásztorórával. Egy fantasztikus orgazmus, s utána a gyengéd kényeztetés. Azt szeretem benned, hogy okos nő vagy. Okos és elegáns. S most ettől még elegánsabb leszel. Ne félj, Karesz nem fogja megtudni. Majd azt mondod, hogy találtad. Nem. Tudod, mit? Majd itt tartjuk nálam, és amikor kell, feljössz érte. Felöltöztetlek. Levetkőztetlek és felöltöztetlek. Szeretlek. Szeretni való vagy.

Hedvig boldogan ment haza. A férje üzletfelei között talált egy új szerelmet. Egy férfit, aki kívánja, s aki neki is tetszik. Aki nagyvonalú, igazi gavallér, a családi ékszereit sem sajnálja. Hogy ő minél elegánsabb legyen.

Lehet, hogy Karesztől elválik, és majd Dzsóval együtt mennek minden-hova. Operába. Bálba. Igen, a bécsi operabálba!

Amikor Hedvig hazaér, Karez feldúltan fogadja. Mi történt, édes? Semmi. Csak az a szemét belépett a közös számlánkra, kivette az összes pénzt, és megszüntette a számlát. Ki volt az a szemét, édes? Hát a Dzsó. Az üzlettársam. Akiben annyira megbíztam.

Hedvig egész belseje remeg, de ez az ügy érzékileg is hat rá. A két barát hirtelen halálos ellenséggé vált. Mindez őmiatta!

De hát ez csodálatos!

Hedvig és Tamás

Nem. Hedvig nem Karesz férje, hanem egyedül él. Üzletasszony. Okos, talpraesett. Ékszereket tervez és forgalmaz. Az egyik partin összefutott Dzsóval - akit ezúttal Tamásnak nevezünk. Tamás excentrikus költő. A verseitől megkímélem az olvasót, de a szemei igen különösek. Több alkalmi találkozás után Hedvig lefeküdt vele. És nem bánta meg.

De ez csak a történet eleje. Néhány héttel később Tamás elhívta egy „csoportos rendezvényre”, amiről menet közben kiderült, hogy valójában gruppen-szex-parti. Hedvig kissé elfogódottan viselkedett, miközben a többiek láthatóan már jól ismerték egymást. Kívül is, belül is.

Tamás nagyon kedves volt. Amikor Hedviget egy kopaszodó, de agilis úr kérte fel egy fordulóra, Tamás mosolyogva biztatta a barátnőjét, és végig fogta a kezét. Hedvig közben Tamásra gondolt, azt képzelte, hogy ő ficáncol a combjai között. Így minden egészen más volt.

Tamás is szeretkezett mással, és közben rá-rámosolygott Hedvigre. Hedvig számára azonban az volt a csúcspont, amikor Tamással csinálta. Nem bánta, hogy mások is látják. Ellenkezőleg, némi büszkeséget érzett.

Ezen a partin én is részt veszek. (Miért is ne? Megjött a kedvem.) Hedviget figyelem, amint átadja magát egy izmos fiatalembernek. Birkózó is lehetne, bodybuildinges, vagy kőfaragó. Hedvignek tetszik a dolog, tekintete futólag Tamást keresi, de aztán behunyja a szemét. Már a saját élményére is tud koncentrálni. Öröme nőttön nő, a végén nagyokat sóhajt. A szemei keresztben állnak.

Aztán egy közgazdással. Aztán egy nyelvészrel (és ez most nem szó-játék). Szinte egyfolytában élvez. Maga sem számított erre. Odasiklok, átölelem, csókolom a nyakát, a kezem a lábai között. Tiltakozik: - Ne, kérlek, ma már ne! Majd legközelebb veled kezdek. Most csak pihenni akarok.

Bár az egész történetet én találom ki, azért van bennem annyi empátia, hogy ne vigyem túlzásba. Ha nem, hát nem. Nyújtom a kezem, és átvezetem egy másik szobába. Lefekszik a heverőre, melléfekszem.

Olyanok vagyunk, mint Ádám és Éva a bűnbeesés előtt.

Benyit Tamás, egy pillanatra meghökken. Kezemmel intek, ő is odafekszik mellénk, a másik oldalra. Hedvig átfordul, már Tamást öleli. Kiszállok. Rám itt nincs szükség.

Egy fiú és egy lány

Meglestem őket. A lány és a fiú egy közpark fűvén örülnek egymásnak. A fiú meglehetősen passzív, a hátán feküdhet, én csak a feje búbját látom, amikor időről időre kísérletet tesz, hogy felüljön. A lány energikusan visszanyomja. Arccal a fiú felé ül, fészkelődik az ölében. Időnként lovagló csípőmozdulatokat is tesz, én csak a törzsét látom. Játsszik a fiú izgalmi állapotával, és élvezi. Lenéz rá, és mosolyog.

Szemmel láthatóan szívesen kerülnének máshova, mert a járókelők szeme láttára azért egy kicsit ciki.

Segíték rajtuk. Változik a szín. Erdei tisztás, valahol a Normafa környékén.

A fiú most is a hátán fekszik, de mivel senki sem látja (csak én, azt viszont ők nem tudják), a nadrágja nyitva, és belőle fehérén villan ki a gyakorlatlan pénisz. Kínálat, amire épp most van kereslet.

A lány leveszi a bugyiját, odaáll a fiú fejéhez, izgatottan ránevet, aztán lassan ráereszkedik a szájára. Létrejön a kontaktus. A lány előrehajol, kézbe veszi, dolgozni kezd rajta. Amikor eljön az ideje, átül, arccal a fiú feje felé. Lassan préseli magát rá, élvezi, ahogy belefúródik. A lány lassan rugózni kezd, elégedett nyögések törnek elő belőle. Egyre szenvedélyesebben mozog, lendületesen lovagol. Istenem, még csak tizennégy éves! (Bocsánat, legyen tizennyolc, az biztonságosabb.)

A fiú megrémül: Jaj, már túl közel vagyok! A lány kivár, de az arca csak úgy ragyog. Játszik egy kicsit magával. Odanyújtja a középső ujját a fiúnak. Az bekapja a szájába. Az ő arca is vörös.

A lány folytatja a ritmikus mozdulatokat. Kielégül, és rábukik a fiúra. Zihálnak.

A fiú még kemény. A lány elérzékenyül. Legurul a fiúról, és megint kézbe veszi. Előkapja a papírzsebkendőt, és aztán minden jó.

A madarak izgatottan kommentálják az eseményt. Az ég hirtelen elborul. Eső lesz. Felállnak, a fiú lesöpri magáról a leveleket. A gyep egészen belapult alattuk. Összebújva mennek, a kezük egymás derekán.

Pár óra a hegyekben. Néha kell egy kis kikapcsolódás.

Anti és Joli

A fiút Antinak hívják, ipari tanuló. A lány neve Joli, ő egészségügyi szakiskolába jár. Egy bulin találkoztak először, és gyorsan kikötöttek egymás karjában. Időnként kirándultak, de kéglit nehéz találni.

Joli kollégiumban lakik, Antinak pedig csak egy kis szobája van, amelyen a tízéves kistestvérével, Gergővel kell osztoznia. Gergő felnéz a bátyjára, de arra nem hajlandó, hogy az ő kedvéért órákig az utcán kujtorogjon.

Végül Joli kollégiumi társai segítettek. A legjobb barátnők. Mindent megtesznek egymásért.

Felkutattak egy középkorú férfit, akinek ugyan fizetni kell, de nem sokat, és cserében egy-két órára igénybe lehet venni a lakás egyik helyiségét. Nem hagyja magára a vendégeit, kávéfőz, sört vagy málnát ad kívánság szerint, és egész idő alatt ott ül a szomszédban, újságot olvas, vagy könyvet.

Anti nehezen összeszedte a szükséges összeget, és elmentek a megadott címre. A férfi átvette a pénzt, betessékelte őket a szobán forgó helyiségbe, és becsukta az ajtót.

Joli aranyos volt, nem feszélyezték a körülmények, gyorsan levetkőzött, és lefeküdt az ágyra. Anti is levetette a trikóját, és kilépett a nadrágjából. A lány kinyújtott karokkal hívta, és rámosolygott. Anti kicsit ideges volt, és ez meglátszott a testi reakcióján. Ne izgulj, mondta Joli, majd bátorítom. És úgy is tett. Kézze és szájjal. Már minden rendben. Joli széttárja a lábait, és magába fogadja a kedvesét.

A másik szobából zajok hallatszanak, de a fiú minden idegszálával a lányra figyel. Az egyik fiatal test felgyújtotta a másikat. Túl korán elsült! Nem baj, csak ölelj át. Olyan megnyugtató a karodban.

Letelt az idő, felöltöztek. Amikor kifelé mennek, Joli benyit a háziúr szobájába, hogy megbeszélje vele a következő randit. A férfi arca vörös, össze-rezzen, gyorsan elfordul. A falon homályos fotók, fiatal párok meztelenül az ágyon. Tele van velük a fal. Joli visszaretten.

- Hogy képzeled, hogy ide csak úgy bejön?! - rivall rá a háziúr.

Joli megfogja Anti kezét, és húzza maga után. - Ez egy perverz állat.
Tűnés innen!

Joli és Vargha úr

Tekerjük csak vissza a filmet! Joli most nyit be a háziúr szobájába. A falon egy klasszikus aktfestmény másolata. A férfi elbóbiskolt, felrezzzen. Már annyi az idő? Persze, máskor is jöhet, kisasszony. Egyedül is jöhet. Látja, magam élek, barátnőm sincs. Imádok főzni, de nincs kire. Nem akar meglátogatni? Gondolkozzon rajta!

Joli nem tudja, mit válaszoljon, csak bólint. Holnap is jöhetünk? Holnap is jöhetek?

A férfi arca felderül. Holnap is jöhet. Jöjjön holnap! Négy után már itthon vagyok. Mi a kedvenc étele, drága?

Joli a nyitott ajtón keresztül meglátja Antit. Félhangosan mondja: Csirkepörkölt. Csirkepörkölt nokedlivel.

A férfi bólint. Rendben. Az lesz.

A lány távozik.

- Mi volt? - kérdezi Anti.

- Minden rendben. Majd még jövünk.

Másnap fél hatkor becsönget a lány. A férfi, akit nevezünk tisztességesen Vargha úrnak, vigyorogva nyit ajtót. Az asztal megterítve, tányérok, villák, kések, borospoharak. Vargha úr ügyel a részletekre. Vargha úrnak stílusa van.

Jolinak még nem volt dolga ilyennel. Bács-Kiskun megyéből származik, világot látni jött fel a fővárosba, elege van a szegénységből, a szürke vidéki életből, a koleszos lányok pletykáiból, a bulikon felszedett srácok tahóságából. Vargha úr más. Vargha úr finom ember. Valahogy meg lehet bízni benne.

- Irtó meleg van, kicsit leizzadtam. Azt hittem, nem is fogok tudni eljönni
- szabadkozik a lány.

- Semmi baj, drága, nálam megfürödhet. Rögtön engedem a vizet. Fürdőhappal.

A fürdőszoba csillog, a csempék tiszták, a törölközőtartóra két törölköző került, összehajtva. Kifejezetten neki.

Mindennek jó illata van. Pár perc, és tele a kád. Joli beleül. Kellemes. A combjai között is. Joli engedi, hogy elvarázsolják a körülmények.

Vargha úr beoson, felkapja a lány ruháit. Csak hogy ne gyűrődjenek össze.

Joli újra elernyed. A finom illatú hab olyan, mint egy megelőlegezett ölelés. Kintről kellemes zene szűrődik be. Joli feltápáskodik, a kézi zuhanyozóval lemossa a habot. Magára teríti a puha frottírtörölközőt, felitatja bőréről a vizet. Papucs is van, plüssnyuszi formájú.

Joli visszamegy a szobába. Az étel már az asztalon. Vargha úr is házikabátban. Foglaljon helyet, drága! De fel szeretnék öltözni! Az egyáltalán nem szükséges. Itt jó meleg van. De ha fázik, bekapcsolhatom a fűtést is.

Vargha úr kihúzza a széket Jolinak. Milyen előzékeny! Eddig minden szépen alakul. Anti majd talál másikat, nem fog sokáig bánkódni. Vagy nem is kell megtudnia. Különben is, tehet egy szívességet.

Joli élvezi, ahogy halad lefelé a nyelőcsövén a finom étel. Utána hűvös fehérbor. Csirió! Félek, hogy a fejembe száll. Attól ne féljen, drága, tudom én, mikor elég. Még nyugodtan elfogadhat egy pohárral. Olyan szívesen adom...

Az alkoholtól különös borzongás járja át a lányt. Vargha úrnak olyan helyes arca van. Általában is helyes. Nem számít, hogy idősebb. Hozzám jobban illenek az érett férfiak. Anti még zöldfülű, nem tud semmit. Se a nőkről, se a világról. Soká lesz az, amikor neki jó állása lesz. Addig én nem tudok várni.

Felteszek egy lemezt. Szereti az érzelmes muzsikát? Táncoljunk!

Mindketten mezítláb. Lassú, simulós tánc. A férfi magához húzza a lányt. Joli agya zsibbad. Azt hiszem, mégis egy kicsivel többet ittam.

Forogni kezd a világ. Milyen jó, hogy épp itt a kanapé!

A férfi öleli, simogatja, becézgeti. Nagyon gyengéd. Milyen finom a keze! Milyen ügyes a szája! Teljesen beindultam. Minden menjen csak a maga útján! Semmire sincs gondom. Jó ez így. Nagyon jó.

A férfi keze a lány combjai közt. Másképp hatol be, mint Anti. Nagyobb. Vastagabb. Hátról is. Nagy döfések, a lány teste ütemesen rázkódik.

Aztán a férfi megszeli. Csendesen öleli. Kicsúszik. Nem baj. Azért helyes. Ahhoz képest, hogy már nem fiatal, egész jól bírta. Jó pasi. Férfi.

Némán fekszenek. A háziúr hálásan simogatja a lány tomporát. Szólíts Imrusnak! Ez több volt, mintha csak megittuk volna a pertut. De ihatunk is. Na, még egy pohárával!

Késő este van, amikor Joli hazaér a nővérszállásra. Hol voltál? Hagyjatok. Új fiú? Mi lesz Antival? Semmi, nem érdekes.

Összesúgnak. Joli új hapsit szedett föl! A nyamvadt kis egér.

Antiéknál

Hagyjuk ki Vargha urat a történetből! Miért is ne tudná Anti hazavinni Jolit a saját lakásukba? Az öccse megértő, rendben kivonul a nappaliba tévét nézni.

A fiúk szobájában Joli leveszi a cipőjét, felkuporodik az ágyra, a kockás takaróra. Anti is odaül, megöleli a lányt. Ki vannak éhezve. Annyi séta, titkos ölelés után végre egymáséi lehetnek.

Csókolóznak. Joli nem vett fel melltartót. Kerek melle éppen beleillik a fiú tenyerébe. Aztán a bugyi. Anti belenyúl. Joli izgatottan szuszog, behunyja a szemét. Anti ideges, még nem tudja, hogyan kell. Joli, akit már felvilágosítottak a nővérszállón, segít. Megfogja, cirógatja. Felhajtja a takarót, a lepedőn a hátára fekszik, a lábait kellően széttárja. Anti még mindig egy kicsit határozatlan. Ezen pedig nem múlhat. Joli beigazítja. Anti csípője végre mozogni kezd, lassanként felveszi a ritmust. Nyikorog az ágy. Meg az ajtó. Öcsi beles. Anti megérzi, odanéz. Nagyon mérges. Joli visszahúzza magára. Jaj, ne hagyd abba! Most kezd jó lenni. Édes forróság, könnyű fáradtság. Összebújnak, pihegnek.

A szemét öcsém, majd megkapja a magáét! Hagyd, őt is meg lehet érteni. Téged talán nem izgatott, hogyan csinálják a nagyok? Lehet. De nekem nem volt bátyám. És a szüleid? Ők már régen nem szerelmeskednek. Biztos vagy benne? Lehet, hogy csak akkor csinálják, amikor nem vagytok itthon. Az öregeknek kevesebb is elég. Imádom, hogy mi fiatalok vagyunk.

Felszedelőzködnek, kimennek a nappaliba. Anti gyümölcslevet vesz ki a hűtőből. Joli leül a tévé elé. Öcsi visszasomfordál a szobába.

Anti Joli mellé ül. Átöleli. Megisszák a gyümölcslevet. Aztán a lány a fiú vállára hajtja a fejét.

Na, mindjárt hazajönnek anyámék. Mennünk kell. Kézen fogva surrannak ki az utcára. Köszönöm, nagyon jó volt. Nekem is nagyon jó volt. Máskor is eljövök, csak szervezd meg. Hiányozni fogsz. Te is.

Na, mi történt? - kérdezik a lányok. Joli nem mesél, csak sokat sejtetően mosolyog. A kis kurva.

A három fiúk

Jolit helyezzük át a nővérszállóról egy egyetemi kollégiumba! Orvostanhallgató. Békéscsabáról jött fel. Tetszik neki a sok szórakozási lehetőség. Egy műegyetemi bulin ismerkedett meg Antallal, aki villamosmérnöknek készül. Antal két másik fiúval lakik együtt egy bérelt lakásban. Joli, vagy inkább Jolán, most megy fel hozzá először.

Polgári lakás, magas mennyezettel, kopottas, de barátságos bútorokkal, nyikorgó ágygal, amelynek idegeit számos buli és egyéb szertelenség vásta el.

A fiú felbontott palackokat vesz elő. Csupa külföldi ital, rumtól vodkáig és metaxáig. Rocklemezt tesz bele a CD-lejátszóba, amely a padlón zörömböl, koszos zoknik és gyűrött tankönyvek társaságában. A rendetlenség nem okoz nagyobb gondot Jolánnak. Ilyenek a fiúk. Ilyenek a három fiúk. A lány kecsesen ellibeggett a földön fekvő tárgyak között, úgy, hogy egyikre sem lépett rá vagy bele, és egyből a kanapén kötött ki. Ittak. Antal magához ölelte a lányt, és megpróbált intelligensen társalogni, ahogy már a jövő mérnökéhez illik. Nagyobb társalgásra persze nem volt szükség, a lány nem tűnt különösebben tartózkodónak. Az ital is megtette a hatását. Ölelkeztek.

Kulcs fordul a zárban. Antal felegyenesedik, Jolán összerezzen. Semmi baj, csak Fecó ugrott haza. Bekap valamit, és már húz is el.

Fecó odajön. Ismerkedjete össze! A lakótársam. A barátnőm. Fecó vihog. Öregem, egyik csajod se volt még ilyen klassz. Csak el ne veszítsd! - Ez tőled is függ - mondja Antal. Ha most felszívódsz, és magunkra hagysz bennünket, nagyobb lesz az esélyem.

Fecó összekapkodja a holmijait, elmegy. Antal belülről rázárja az ajtót, és benne hagyja a kulcsot.

Visszamegy, újrakezdi. Jolán kér még egy pohárral, megpróbál természetesen, fővárosi módon viselkedni. Elvégre nem nagy ügy. Már egyetemista.

Antal simogatja, be-benyúl a blúza alá, kikapcsolja a melltartót. Egész ügyes - állapítja meg a lány.

Aztán egymásba bújnak, zihálva ölelkeznek. A két test összefonódik, egyszerre lüktet, vonaglik. Jolán becsukja a szemét. Antal arca egy kissé eltorzul, ahogy megadja a nőnek, ami egy nőnek jár.

Közben a CD a végére ért, a lejátszó megállt. Jolán, mintha csak a saját lakásában lenne, leszáll az ágyról, meztelenül odaguggol. Talált egy másik lemezt, azt szeretné lejátszani. Mivel nem ért ezekhez a kütyükhöz, a szemével Antaltól kér segítséget. Antal lustán gördül le az ágyról, mint egy jóllakott oroszlán. Kiveszi a régi CD-t, és beteszi az újat.

A fiú és a lány meztelenül guggolnak egymás mellett, és a jelenetnek hirtelen pajzán, szexis, majdhogynem obszcén jelentése lesz. Összenevetnek. Jolán észreveszi, hogy Antal kezdi újra megkívánni. Nyíltan odanéz, szemügyre veszi. A fiú kissé zavart, de aztán teszi a dolgát. Felegyenesedik, kézen fogja Jolánt, és visszafekteti az ágyra.

- Mi van, kiskakas? - mondja a lány, de ez nem kérdés, hanem biztatás. Neki sincs szüksége síkosítóra. Hátradől, Antal rámászik, zihálva ölelkeznek, a két test összefonódik, egyszerre lüktet, vonaglik.

A második szeretkezés még jobb, mint az első. De még a vége előtt kaparászás hallatszik az ajtó felől. Antal tudata elsötétül, már nem tudja leállítani magát. Dinamókus jött meg, az kaparászik. Hadd kaparászon! Ha belülről van bezárva, majd kitalálja, hogy mi az ábra.

Végül beengedik. Némi idegesség vibrál a levegőben, ahogy tisztázzák, miért jött haza váratlanul.

Jolán az előbb magára kapta a pulóverét, és felhúzta a lábait maga alá, de a bugyijáról elfeledkezett. Az ott fehérlik a kanapé karfáján. Már késő, Dinamókus észrevette. A lány a biztonság kedvéért odanyúl, és a markába gyűri.

Bemutatkoznak. Jolán most magabiztosabb. Két szerelmeskedés után egy kicsit már otthon érzi magát. Birtokon belül van. Arra gondol, hogy a három ilyen-olyan fiú mellett ő az egyetlen nő a lakásban. A státusza nem kérdőjelezhető meg.

Fiúk, összeüssek nektek egy gyors vacsorát? Vagy inkább ti akartok megvendégtelni engem?

Antal és Dinamókus habozás nélkül az első változat mellett döntenek, és felváltva mutatják, némi büszkeséggel a hangjukban, hogy mi van itthon. Sok minden. Babfőzelék-konzerv, lencsefőzelék-konzerv, halkonzerv, zacskós leves, száraztészta.

Még javában zajlik a főzőcske, amikor Fecó is hazaér. Bort hozott, amit most érdemes rögtön felbontani.

A három fiatalember egymás próbálja túllicitálni a szellemeskedésben. Jolán élvezi, hogy ő van a figyelem középpontjában, de amikor úgy érzi, hogy Antalt ez egy kicsit irritálja, a nyakába borul, és tüntetően megcsókolja.

Jolán búcsúzik. Antal vele megy. Az utcán átöleli a lány derekát. Klassz csaj vagy. Te meg egy klassz pasi.

Kati és Andris

Jolán és Antal lehetnének valamivel idősebbek is. Jolán, akit most inkább Katinak nevezek, egy rendelőintézetben dolgozik, röntgenasszisztensi minőségben, Antal pedig, akit szintén átkeresztelek, ezúttal Andrisra, mert az a név jobban illik hozzá, egy fitness-szalonban tréner. Egy rock-koncerten ismerkedtek meg. Kifelé jövet összesodrótak. Egyfelé mentek. (Milyen a véletlen...) Ugyanarra a villamosra szálltak, és ott a fiú megszólította a lányt. A zenéről a bulikra terelődött a szó, majd arra, hogy mivel foglalkoznak. Megállapították, hogy mindkettőjüknek testtel kapcsolatos szakmája van. (Ez jó indulás.) Kati megállója jött előbb, de a fiú vele együtt szállt le. Ezt a lány komoly érdeklődésnek vette.

Andris kisportolt, jóképű, magabiztosságot sugárzó fiatal, huszonegy éves. Jó, legyen huszonnyolc, abban a korban valamivel jobban lehet magabiztosságot sugározni.

Az első közös sétát több követte, és természetes volt, hogy Andris a fitness-szalomba is meghívta, ahol a lány egyrészt minden elképzelhető eszközt ingyen kipróbálhatott, másrészt alaposan szemügyre vehette a fiatalember gusztusos izomzatát, széles vállait, domború mellkasát.

Ott lett az övé. Zárás után is bent maradtak, és amikor izzadtan abbahagyták a testedzést, természetesen együtt zuhanyoztak le. A nedves, meztelen test látványa, illata, a közelség meghozta az étvágyat, és amikor Andris magához húzta, már Katinak is ugyanaz járt a fejében. Kati előrehajolt, megkapaszkodott

a csövekben, Andris pedig mintha egy pornófilm főszereplője lett volna. Milyen jól esett aztán újra együtt zuhanyozni!

A fitness-szalomon kívül egyéb helyszíneket is kipróbáltak. Uszodai öltözőt, erdei pihenőhelyet, Andris legényszobáját - ölben, ülve, hátulról, alulról. Lépcsőn. A lépcső rácsain keresztül. És természetesen a misszionáriusok - Istennek leginkább tetsző - pozícióját sem hanyagolták el. Egyre jobban egymáshoz szoktak, és Katinak már a kapcsolat hivatalos megerősítése is eszébe jutott, amikor megtörtént a baj. Felbukkant egy vörös hajú démon, Klaudia.

Klaudia és Andris

Klaudia egy csapásra a konditerem sztárja lett. Volt egy maffiózó-kinézetű barátja, aki egy Mercedessel hozta-vitte, de egy idő után eltűnt, attól kezdve a nő busszal jött. A gondos megfigyelő ezt a tényt összefüggésbe hozhatta Klaudia kisírt szemeivel. Klaudia nem bírta ki sokáig szex nélkül, és az ajánlkozók közül Andrisra esett a választása. Igaz, hogy még tartott a Kati-féle románc, de Kati éppen meghűlt, csúnyán köhögött, így Andrisnak nem esett neheze a váltás. Elvégre egyszer élünk, és senki sem adhatja vissza az elvesztegetett napokat.

Andris tehát elkezdte Klaudia bájait dicsérgetni. Volt is mit. Klaudiának hegyes és tömör mellei voltak, a hasa feszes, a fara is kemény, a combjai hosszúak, a bőre szolárium-bronz, a hónalja simára borotválva. Mint rövidesen kiderült, a szeméremdombja is (ha az ő esetében egyáltalán beszélhetünk *szemérem-dombról*).

Andris gyors sikert aratott. Klaudia ágyában gyorsan telt az idő, óra óra után, pásztoróra pásztoróra után. Andris lelkesedett Klaudia szépségéért. És Klaudia is lelkesedett a saját szépségéért. Gyakran csodálta magát a tükörben, és szavakkal is készségesen ecsetelte, hogy mi miért tökéletes rajta. Andrisnak ez egy idő után az idegeire ment - hiszen rajta is lett volna mit ecsetelni.

De ami néhány hét után igazán felőrölte a kapcsolatukat, az Klaudia növekvő szexuális étvágya volt. Az ifjú tréner egyre nehezebben vállalkozott az ismétlésre, és ezt Klaudia is szóvá tette. Amikor pedig a nő egy aranyszemüveges fickó Audiján érkezett meg, betelt a pohár. Andris kérdőre vont és szemre hányt. Klaudia némán festegette a körmeit, kísétált, és nem látták többé.

Bizony, ilyen a szerelem. Gyorsan jön, gyorsan megy, és ha túl sokáig kell várunk rá, az árt a szépségnek.

Klaudia és Hamid

Klaudiát nem kell irigyelni. Az aranszemüveges férfi, az Audi tulajdonosa valójában Hamid Abu al-Szadi szaudi olajkereskedő felhajtója volt.

Hamidnak megtetszett Klaudia, hamarosan átvette, feleségül vette, és a hazájába vitte. Bár ott jó dolga volt, mindennel ellátták, de a továbbiakban elfátyolozva kellett élnie, híres szépsége pedig lassan elhervadt, mivel nem táplálták mohó férfiszemek. Havi rendszerességgel kapott valami arany fülönfüggőt vagy karperecet, de éjjelente csak a pocakosodó férje testét láthatta, akinek láthatóan többet jelentettek a finom étkek, mint a női nem ékessége, a felesége.

Még szerencse, hogy egyszer, amikor a magyar feleség a vásárban járt, meglátott egy amerikai diplomatát, aki hosszas rábeszélésre vállalta, hogy kicsempészi a nőt, vissza a szabad világba. Nem volt ez veszélytelen művelet, hiszen az Egyesült Államok és Szaúd-Arábia stratégiai szövetségesek voltak, a közel-keleti olajforrások mindenféle személyes sorsot és tragédiát felülírtak. Klaudiát rézvázák és porcelán edények közé becsavarva szállították ki, és a párizsi repülőtéren nagyot nevettek a vámosok, amikor az egyik felbontott ládában, amelyet a „CSECSEBECSÉK” felirattal jelöltek meg, megtalálták Klaudiát. A nő megmutatta a diplomatától kapott levelet, és ez mentesítette a jogi hercehurcától. Párizsból Münchenbe ment, és ott egy ismerősnek az ismerőse, aki ügyvéd volt, választotta el férjétől, azon az alapon, hogy „nem hálták el a házasságot”. (Ez rafinált megállapítás volt, mert Hamid úr aligha talált volna tanúkat az ellenkezőjére.)

Klaudia Németországban fitness-klubot nyitott, szépen keresett, de a saját testét már nem tudta példaképpen mutogatni. Azonkívül folyton amiatt rettegett, nehogy a szaúd-arábiai ex-férje visszarabolja. (Ez az aggodalom alaptalan volt, mivel Hamid néhány héttel a válás után már egy brazil szamba-táncosnőt vett el. Igaz, a férfi érdeklődését az sem élvezte sokáig. A vízipipa és az arab ínyencségek rendszeresen lepipálták az új feleséggel töltött órák vonzerejét.)

Emma és a fiúk

Nem hinné el az olvasó, hogy ez a történetfolyam a mai időkben íródott, ha nem lenne benne ürrepülő sztori. Így hát képzeljük el, hogy visszatérésre készül a nemzetközi úrállomás két utasa: az amerikai Emma Rutgers és az orosz Valerij Baszunov. A személyzet harmadik tagja, a francia Jean Clorot az úrállomáson marad, és nemsokára fogadja majd a Burenko - Veissman orosz-izraeli párost.

Közeledik a búcsú pillanata. Jean azt súgja Emma fülébe: Addig nehogy visszamenj, amíg itt fent nem szeretkezted velem. (A felkiáltójelet a suttogás miatt hagyom el.)

- Hülye vagy - súgja vissza Emma. - Tudod jól, hogy ez lehetetlen. Annyira be vagyunk kamerázva, hogy a földi irányító központban még a szellentésünket is felveszik. Örök időkre ezzel cukkolnának bennünket.

- Azt csak bízd rám - súgja vissza Jean, - Ki tudom kapcsolni az oldal-kamerát. A Földön semmit sem fognak látni belőle.

- De hallják, hogy jajgatok a gyönyörtől.

- Hát majd egy kicsit visszafogod magad.

Ekkor megszólalt a földi parancsnok: - Mi van? Miért suttogtok? Így semmit sem hallunk.

- Magánügy - mondta Clorot, és a nőre vigyorgott.

- Örült vagy - súgta Emma. De azért ő is vigyorgott.

Jean akkor odament Valerijhoz, és neki is a fülébe súgott valamit.

- Mit mondtál neki? - kérdezte Emma.

- Azt, hogy ő is közösülhet veled, ha falaz nekünk, és tartja a száját.

- Hé, erről nem volt szó - kiáltott volna fel Emma, de kénytelen volt továbbra is suttogni.

Ekkor újra megszólalt a földi irányító. - Az űrállomáson nincsenek privát ügyek. Minden az egész emberiségre tartozik, és a tudományos kutatást kell, hogy szolgálja. Mindent fel kell vennünk, és elemeznünk kell. Ne suttozzatok!

Jean akkor biccentett Valerijnek, aki beleszólt a mikrofonba.

- Houston, van egy problémánk.

- Mi az?

- Az égbolt egy része átláthatatlan. Minta ott egyáltalán nem is lennének csillagok.

- Irányítsa arra a főkamerát!

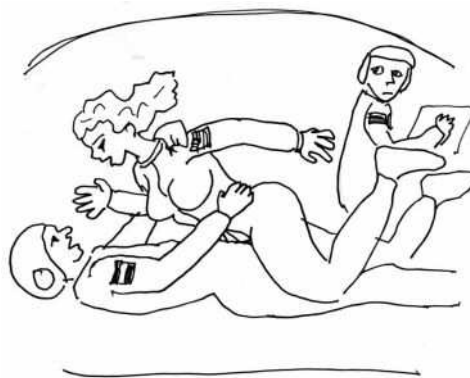
Valerij ezt megtette, de előbb rálehel az ablakra. Közben a szeme sarkából figyelte, ahogy Emma lehúzza a ruhája cipzárát, és Jean mohón odanyúl.

- Hol van az a vakfolt? - kérdezte a földi irányító. - Várjon, idehívom a csillagászati program vezetőjét.

Közben Jean felnyúlt, és állított egyet az oldalkamerán, felemelte Emmát, és az ölébe húzta. A lány cinkosan vigyorgott, de figyelmét erre a nem mindennapi dokkolási műveletre fókuszálta.

- Mi történt? - szólalt meg a földi irányító. - Eltűnt a kép a C-38 A jelzésű kameraállásból!

- Mindjárt megnézem - mondta Valerij, és figyelte, ahogy Jean ritmikusan közelíti és távolítja Emma súlytalanságban lebegő testét.

Emma nem tudott teljesen csendben maradni, de csak egy picit szuszogott és sóhajtozott. Legutóbb ezt a kilövésük előtti délutánon, az utolsó orvosi vizsgálatok előtt csinálták. Biztos, ami biztos alapon. Mert ha a felbocsátás alatt történik valami, akkor már nem lesz rá több alkalmuk.

Amikor Jean elérte a célját, odahívta Valerijt, aki készségesen folytatta, amit a francia bajtárs elkezdett.

Nem részletezem. Emma is felért a csúcsra, és boldog fáradtsággal a hangjában súgta az orosz űrhajós fülébe: - Óh, Válja, Válja!

Közben Jean átvette a Földdel való kommunikációt.

- Mi ez a szuszogás a háttérben? - kérdezte a földi irányító. - Valami baj van?

- Semmi baj, főnök - mondta Jean faarccal. - Emma rosszul nyelt, légszomja lett, de már elmúlt. Mindjárt idehívom!

Eltelt néhány perc, mire Emma, a ruháját begombolva odaúszott a mikrofonhoz.

- Minden a legnagyobb rendben van. Remekül érzem már magam - mondta az asztronautella.

Valerij közben visszakapcsolta az oldalkamerát.

- Megvan. Kilazult valami - mondta -, de már helyrehoztam.

A lenti irányítóközpontban hosszú ideig csend volt, majd a háttérből fojtott kuncogást lehetett hallani.

- Monsieur Clorot mindent remekül megtervezett, de egy dologról megleledkezett - szólalt meg a repülésirányító. - Volt még egy tartalékkamera is, a C-38 B, ami mindent felvett. Jó kis pornófilmet készítettek nekünk. Emma, magának pedig odaítéljük az űrhajós Emmy-díjat.

Emma mosolya lehervadt, de aztán visszatért a lélekjelenléte. - A jövőben többet kellene foglalkozni a kiképzésen a legénység és a leánység érzelmi életével. Nem élhetünk itt fent úgy, mint a szerzetesek és apácák.

Majd Valerijhez és Jeanhoz fordulva hozzáfűzte: - Ami a fiúkat illeti, nagyon jól együtt tudnak működni a legnehezebb feladatok megoldásában is. Máskor is örömmel repülnék velük.

Valerij és Marija

Nézzük, mi van, ha történetünk két szereplője a II. világháborúban szolgál, a szovjet vadászpilóták állományában!

Valerij Baszunov a Szovjetunió hőse. Ezt a címet 1939 júniusában, a halhin-goli légicsatában érdemelte ki, ahol a japán hadsereg Mongólia elleni támadó hadjáratában győzelmet arattak. Baszunov öt japán repülőgéppel végzett, akkor terjesztették föl erre a kitüntetésre. Ennek révén nagy tisztelet övezte. A tekintélyét természetesen újra és újra meg kellett erősítenie.

Már 1945-öt írunk, és a németek most próbálják ki harci körülmények között a sugárhajtású He 162-es repülőgépüket. A háború a vége felé közeledett, de a németek keményen ellenálltak, és ezzel az új repülőgéppel igencsak megnehezítették volna a szövetségesek dolgát.

Baszunov Marija Leontyevát választotta társának a feladathoz. Marija nagyon bátor, szinte vakmerő pilóta volt, neki is volt már több tucatnyi győzelme. Ezúttal különösen veszélyes feladatot kellett végrehajtania.

Leontyeva a csalétek. Egy német He 162-es veszi üldözőbe. Egyre közelebb ér, de hirtelen felülről lecsap rá Baszunov gépe, és a géppuska lövedékei eltalálják a németet, aki füstölve közeledik a földhöz. Baszunov reméli, hogy a gépből megmarad annyi, ami majd hasznára lehet a szovjet repülőgép-konstruktőröknek.

A sikeres légi harc után szinte ugyanakkor érnek vissza. Baszunov jelentést tesz a repülőtéren harci irányítójának, és dicséri a lány bátorságát és ügyességét. Grilenko parancsnok bólint, és ő is gratulál a lánynak, aki szerényen mosolyog.

Valerij és Marija egymás mellett mennek vissza a központi épületbe.

- Remek voltál - mondja Marija.

- Nélküled nem sikerült volna - mondta Valerij.

- Mindketten remekül harcoltunk - zárja le a vitát Marija. - Ezt meg kellene ünnepelnünk.

- Jó, majd szerzek egy kis vodkát - mondta Valerij.

- Az nem megy. Mi van, ha újra fel kell szállnunk? Részegen nem repülhetünk.

- Akkor hogy ünnepeljük meg? - kérdezi Valerij.

- Tudok egy másik módszert - mondta Marija. - Valamivel jobb is, mint a vodka.

Amikor beérkeznek a körletbe, Marija talált egy üres helyiséget, oda tuszkolja be Valerijt. Gondosan magukra zárta az ajtót, és kigombolta a zubbonyát. Kivillannak a fehér mellei. Még csak nemrég múlt 22 éves. A katonák gyorsabban érnek, mint a civilek.

Valerijnek nem volt sok ideje a helyzet objektív elemzésére, mert Marija már az ő nadrágját is lerántotta, és most felülről kezdte vetkőztetni.

- Tudod, mióta várok erre a pillanatra? - suttogja a nő, és szenvedélyesen hozzásimul a férfihoz.

- Én is gondoltam már erre - mondja Valerij. - Tulajdonképpen azt a nyomorult repülőt hamarabb is lelőhettük volna.

- Akkor hát ne késlekedj tovább, galambocskám, hanem láss neki! Bármelyik percben újra megszólalhatnak a szirénák.

És akkor bekövetkezett. Zihálva ölelkeztek, összekapaszkodva. A két test egyszerre mozgott, hullámozott, légzésük üteme egyre gyorsult.

Emma és a földesúr

Azért Emmát se felejtsük el! Őt egy néhány évszázaddal régebbi korba repítjük vissza. Lady Emma, Dunmore hercegének lánya előkelő neveltetésben részesült francia nevelőnőjétől. A szépsége azonban enyhén szólva némi kívánnivalót hagy maga után. (Közönségesebben szólva úgy is mondhatjuk, hogy ronda.) Kérői nincsenek. Illetve volt egy udvarlója az egyik szomszédos birtokról, de aki találkozott vele, az kivétel nélkül csak sajnálattal tudott beszélni róla. Habókos, idétlenül viselkedik, és nem elég bátor, nagyon férfiatlan.

Aztán megjelent egy földesúr, a West Sussexi grófság jogos birtokosa. Sir Henry bejelentette magát, jött, látott, és alkudott. Ekkor az ifjú szűz már betöltötte a harminckettedik esztendőt, és nem nagyon volt mire, kire várnia. Emma apja és a gróf gyorsan megállapodtak. Az apa örömmel túladott a lányán, akinek egykori játszópajtásai már 10-15 éves gyermekek édesanyjai voltak. Emma is belenyugodott a sorsába. Henry úr ugyan nem csinos, de kedves, és a földbirtok valóságos főnyeremény az elszegényedő hercegi család számára.

Henry a házasséttel egyáltalán nem törődött, havonta legfeljebb egy-két alkalommal kívánt a feleségével hálni, de akkor mindent megtett Emma örömére. Azaz nem mindent, mert a közösülést túlságosan durva aktusnak tartotta, ezért inkább a kezét és a száját használta (ami összhangban is volt a leány francia kultúrájával). Emma különben is túl volt már azon a koron, hogy szülhessen neki egy utódot (ehhez Henry nem ragaszkodott, mert az öccse minden gond nélkül át tudta volna venni az örökségét). A hosszú várakozásban elszokott a gondolattól. A melleit is féltette, látta, hogy mi mindenre rákényszerültek azok az ismerős asszonyok, akik 18-20 éves korukban már szoptattak.

Henry úr jól megvolt a nejével. A csúnyasága cseppet sem zavarta. És ha mégis, Lady Emmában volt annyi jó érzés, hogy egy fekete tüllkendővel takarja el az arcát. Ritkán jártak vendégségbe (ez elvette volna a házigazdák és a többi vendég étvágyát), hozzájuk is csak úgy jöttek, hogy a férfiak külön vonultak, pipázni, kártyázni, a vadászatról meg a politikáról beszélgetni. Henry részt vett a vadászatokon, és inkább többször is bejárta a grófságát, minthogy otthon üljön, és a feleségében gyönyörködjen.

Emmában azonban nem hunyt ki teljesen a vágy, hogy megismerje egy férfias szerető karjainak ölelését, a csípőjének heves mozdulatait. Álmaiban olykor egy afrikai vadember teperte le. Így hát ne lepődjünk meg azon, hogy midőn egy vásárban találkozott egy tüzes legénnyel, akinek akár cigány vér is folyhatott az ereiben, hagyta, hogy a férfi elrabolja. Lady Emmát azóta senki se látta.

A botrány lassan elült, de Henry megfogadta, hogy ezentúl egyáltalán nem foglalkozik nőekkel.

Az első éjszaka joga

Abban az időben még dívott az első éjszaka jogának erkölcstelen és nemtelen szokása. (Ha már nem dívott, akkor képzeljük a történetet olyan korba, amelyikben dívott!)

A grófság egyik falujában házasodni készült Johnny Finley, egy igen mutatós legény. A menyasszonya Juliette Joystick volt, aki más legényeknek is igen tetszett. Már meghirdették a lakodalmat, és az egész falu erről a nagy eseményről beszélt. Természetesen a szokásokat betartva meghívták a falu földesurát is, Sir Henryt. Ha nem is mindenki szerette a fura öreget, tisztelték, mert nem sajtolt ki a parasztjaiból minden pennyt, mint sok más földbirtokos a környéken. És ilyenkor gáláns ajándékokra is számíthattak a házasulandók.

Henry részt vett a szertartáson, de a végén bejelentette, hogy igényt tart az első éjszaka jogára. Johnny elszomorodott, és Juliette is elvesztette a kedvét, hiszen mindketten nagyon számítottak az első közös éjszakájukra. (Cicáztak ők már eddig is, de csak szénakazalban és sebtiben, arra nem volt lehetőségük, hogy megadják a módját.)

Mikor megették, megitták, amit a rokonság összedobott a rögtönzött lakodalmi lakomán, Henry úr nyomatékosan emlékeztetett az igényére: - Finley fiam, gyertek ma este mindketten az oldalsó kapuhoz! Személyesen foglak ott várni benneteket.

Így is történt. A menyasszony és a vőlegény bekopogtattak. Johnny hosszasan búcsúzkodott, adott egy csókot a fiatal feleségének, aki megígérte, hogy ha a gróf teszi is a magáévá, akkor is a férjére gondol.

Henry úr azonban széles mozdulattal mindkettőjüket befelé invitálta.

Felmentek a lépcsőn, és egy tágas szobába jutottak. Olyan tágas volt, hogy az egész násznép belefért volna. Ez volt Henry úr hálóterme (a mérete okán nyugodtan hívhatjuk teremnek). Nem volt túlszűfolva, a közepén egy rendkívül széles ágy terpeszkedett, az volt az egyetlen említésre méltó bútordarab. Ilyet még sem Johnny, sem Juliette nem látott, bár gyakran kellett más gyerekekkel osztozniuk a hálójelnyen. Az ágyat finom takarók és párnák. A fiatalok nem is hitték el, hogy egyáltalán hozzáérhetnek.

Henry odalépett az ágy jobb oldalához, és felemelte a takarót. - Ez a menyasszony oldala.

Aztán körbement, és felemelte a takarót a másik oldalon is: - Ez pedig a vőlegényé.

A legény és a leány zavartan néztek egymásra, még mindig azt hitték, hogy ez az egész csak színjáték.

Henry behívta a lakájt, aki tálcán behozott egy üveg bort, ezüst poharakat, és egy süteményekkel gazdagon megrakott tálát. Aztán mind a ketten elhagyták a termet, de Henry még visszafordult: - Kellemes első éjszakát! Érezték jól magatokat, gyermekeim!

A két fiatal még mindig nem hitte el, hogy jól értették a dolgot. De aztán Johnny magához tért, a karjaiba kapta az újsütetű nejét, és megcsókolta. A két ifjú test az ágyra omlott, a gyertyafényben alig lehetett kivenni az alakjukat. A két test egyszerre mozgott, hullámozott, vonaglott, légzésük üteme egyre gyorsult.

Az ajtó túloldalán Sir Henry mosolyogva hallgatta a kiszűrődő zajokat. Aztán a lakájra nézett, és a mutatóujját a szájához emelte: - Erről senkinek egy szót se!

- Hallgatok, mint a sír, sir - mondta a lakáj.

Jancsi és Juliska

A hazafias érzésünktől vezérelve áthelyezzük a történeteket Magyarországra. Ebben az epizódban Johnny természetesen Jancsi lesz, Juliette pedig Juliska. De itt véget is ér a hasonlóság. A történet a Grimm-fivérek meséihez sem fog hasonlítani, nem lesz benne sem gonosz mostoha, sem emberevő boszorkány.

Jancsi és Juliska sem testvérek, hanem játszópajtások. Nagyon kedvelik egymást, a másik nélkül nem tudnak meglenni. Az ő kibontakozó szerelmük testvérszerelem, de nem vérfertőző jellegű, hiszen nincs közöttük semmilyen vérségi kapcsolat. (Még jó. Egyből elvinne az erkölcsrendészet.) Talán ahhoz tudnám hasonlítani az érzéseiket, mint amit Tom Sawyer és a kis Betty érezhetett a barlangban, attól rettegve, hogy a félvér, Indián Joe észreveszi titkolt jelenlétüket. Elnyomja őket az álom, de egymást átölelve alszanak el.

Jancsi és Juliska már 10-12 évesek. Juliska az idősebb, afféle tiszteletbeli nővérként vigyáz a kis pajtására. Jancsi a magasabb és az izmosabb, és ennyi elég is hozzá, hogy kiegyenlítődjenek az erőviszonyok.

Ahogy serdülnek, kiütköznek a nemi jegyek, pelyhedzik a szeméremszőrzetük és a hónaljuk, Jancsi arca már itt-ott borostás, Juliskának domborodnak a mellecskéi, és megnagyobbodik, nőiesebbé válik a tompora. Az olvasó elvárásaival szemben (és különösen azok elvárásaival szemben, akik látták a Kék lagúna című tinédzser-szerelmes filmet), a testi változásaikat egyáltalán nem szégyellik egymás előtt. Ellenkezőleg, elbűvöli őket a különbözőségük fokozatos kibontakozása. Jancsi gyönyörködik Juliska növekvő cicijében, bolyhosodó puncijában (oké, ha majd találok egy ártatlanabb megnevezést, azzal fogom helyettesíteni), Juliskát pedig szórakoztatja Jancsi megnyúló és időnként megke-ményedő fütyije. Gyakran játszik is vele, és élvezi, hogy rajta múlik az állapota és a nagysága. Ezt a játékot nem lehet megunni. Aki simogatott már cicát vagy kutyust, idézze fel, milyen jó érzés az érintésük, és milyen jó látni, hogy a kis állatkák is szeretik, ha simogatják őket. Juliska is így tekint a Jancsi lába között mocorgó állatkára.

Minderről persze a felnőttek mit sem tudtak, a két kölyök az udvar végében lévő, használaton kívüli raktárépületben játszott papás-mamást, egy selejte-zéskor kidobott lócán. Csak azt látták, hogy kéz a kézben járnak, gyakran puszil-

kodnak, és nem lehet őket elszakítani egymástól. Szeretettel is nézik őket, hiszen a felnőtt ember ritkán lát ilyen odaadó szeretetet, ilyen őszinte érzelmeket.

A botrány akkor robbant ki, amikor a szülők (pár évvel később) egy közös mozielőadásra mentek, és a két gyereket magukra hagyták egyikük szobájában. Amikor hazatértek, megdöbbenő látvány fogadta őket. Jancsi és Juliska ruhái a földön, ők maguk meztelenül feküdtek a kanapén, még hozzá megfordítva. A fiú feje a lány ölében nyugodott, a lány pedig a fiú fütyijét tartotta a kezében! Addig-addig játszottak egymással, míg elnyomta őket az álom.

Keserű volt az ébredés. Az ilyen esetekben elkerülhetetlen kiabálás, fenyegetés, a szigorú büntetések kilátásba helyezése mellett a két házaspár elhatározta, hogy a gyerekeket ettől kezdve elkülönítik egymástól. De ettől csak az egymás utáni sóvárgásuk nőtt. Juliska naphosszat sírt, Jancsi pedig visszautasította az ételt. A szülők, akiket azért ez a reakció is megviselt, és nem akartak rosszat a csemetéiknek (meg kellően felvilágosult emberek is voltak) végül feladták. Juliskának elrettentő előadásokat tartottak a felelőtlen nemi aktivitás kellemetlen következményeitől, Jancsit pedig azzal ijesztgették, hogy évtizedekig fizetheti majd a gyerektartást, ha teherbe ejti a lányt.

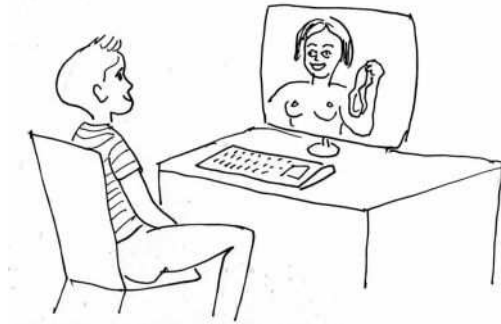
- De hát mi nem is közösültünk! - érvelt a lány.

- De hát mi nem is közösültünk! - érvelt a fiú.

Nem használtak az érvek és ellenérvek, a két fiatal továbbra is egymáshoz ragaszkodott.

Iktassunk be ide egy „techno” változatot. A két gyereket továbbra is elzárják egymástól, de ők az Interneten felveszik egymással a kapcsolatot. Mindkét

család halad a korrall, a számítógép természetesen fel van szerelve mikrofonnal és webkamerával is. Skype-on keresztül a két gyerek szabadon beszélgethet. (Persze csak akkor, ha a szülők nincsenek a közelben.)

Juliska (emlékezzünk, a kettejük közül ő az érettebb) javasolja, hogy a kamera előtt maszturbáljanak. (Ezt nehogy félreértse a kedves Olvasó! Távól áll tőlem, hogy népszerűsítsem ezt a steril és természetellenes megoldást, könyvem minden olvasóját arra biztatom, hogy erejéhez képest vegye ki a részét a kormány népesedési politikájának valóra váltásából.)

De hát történetünk két ifjú szereplője számára a népesedéspolitika még nem egy megemészthető dolog, ők most akarnak élvezkedni, méghozzá az egymás iránt érzett szerelem jegyében. Ez semmiképp sem tökéletes megoldás, de mivel a közösüléstől a kezdetektől tartózkodtak, az örömszerzés illetően módja pedig már mindkettőjük előtt ismert, azt már nem olyan nehéz elképzelni, hogy Juliska keze valójában Jancsi keze, és fordítva. Látják (és élvezik), ahogy a másik levetkőzik, megmondhatják a másiknak, hogy mit szeretnének még közelebbről látni, és az egész aktust mintegy lassítva nézhetik végig. Olyan részleteket is közelről szemügyre vehetnek, amelyekre addig nem volt türelmük, mert túlságosan belemerültek magába a folyamatba.

Mondjuk, ez a szinkronizálás az elején még nem tökéletes, de fokozatosan megtanulnak egymáshoz alkalmazkodni, és van idő a gyakorlásra.

A szinkronizált szexuális játék után jut idő a kölcsönös hálálkodásra is. Az is előfordul, hogy ekkor újra felizgulnak, és előről kezdik az egészet.

Bizony, a műszaki fejlődés sok olyan helyzetben is a segítségünkre lehet, amelyek régebben a történet végét jelentették volna.

A szülők persze előbb-utóbb rájönnek (ehhez elég egy óvatlanul nyitva hagyott webkamera, egy gyanúsan foltos papír zsebkendő, egy nem a helyén fekvő bugyi). De hát ők sem mindenhatók, és rosszat sem akarnak. Azt legalább biztosra vehetik, hogy Juliska nem esik teherbe, és Jancsinak sem kell tartásdíjat fizetni.

Hogy lehet egy ilyen epizódot befejezni? Amikor Jancsi és Juliska felnőttek, végre legálisan összeházasodtak. De gyerekük sosem lett. Merthogy akkor sem közösültek, amikor már lehetett volna. Túlságosan hozzászórtak az alternatívához.

Jani és az ikrek

Minden házasságban vannak válságok. Ez a házasság sem volt kivétel. Egy darabig csak úgy sugároztak a boldogságtól, attól, hogy annyi év várakozás és előkészület után végre legálisan is egymáséi lehettek. De előbb-utóbb unalmassá vált a nagy szabadság. A férj megunt, hogy úgy kell letöltenie az életét, hogy más nőre rá sem néz. Ezt a női olvasók egy része feltehetőleg rendjén valónak is tarthatja, de a férfiak nagyon is jól tudják, hogy kétféle ételből fél-fél adag nagyobb élvezetet okoz, mint ugyanabból az egyből egy egész tányér.

És ilyen helyzetben szokott felbukkanni a csábító harmadik. Esetünkben a Csatordai-ikrek képében. Képzeljünk magunk elé két szép szőke teremtetst, még-hozzá húszéveseket. Jancsinál (ahogy múltak az évek, jobban esik Janinak nevezni) 18 évvel fiatalabbak. Júlia a férjénél is két évvel idősebb. Ő és az ikrek nincsenek egy súlycsoportban.

Az ikrek annyira hasonlítanak egymásra, hogy még én sem tudom őket megkülönböztetni. Természetes, hogy Jani is összekeveri a kettőt. Amikor az egyiket hívja randevúra, a másik jelenik meg. Az egyiknek adott csókot a másik adja vissza.

Az pedig teljesen természetes, hogy amikor az ikrek egyszerre lepik meg a férfit, ő ugyanúgy nem tudja, hogy ki kicsoda. De nem is kell tudnia, mert végtelenül élvezi a közös hancúrozást.

És Jani tulajdonképpen ekkor veszítette el a szüzességét. Mert amíg az egyiket a szájával elégítette ki, addig a másik meglovagolta. Aztán cseréltek. Vége lett a steril, „mindent a kéznek és a szájnak” szerelmeskedéseknek.

Na, ennyi kendőzetlen erotika elég is ehhez a fejezethez.

De amilyen hirtelen kialakult ez a dupla szenvedély, ugyanolyan hirtelen múlt is el. Az ikrek egyik napról a másikra kiszorították Janiból. Persze nem ok nélkül. Az okot ebben az esetben Tivadarnak hívták, és azzal szédítette a hölgyeket, hogy filmkarriert ígért nekik. A biztonság kedvéért fel is vett néhány szexjelenetet, úgymond referenciaként, de az ígért filmes karrierből semmi sem lett.

Ezalatt János elvált Júliától, és a nőkből általában is kiábrándult. Egyre többet ivott. Átitta magát a másvilágra. (Vannak, akik szerint ez nem a legrosszabb halálnem.)

Júlia a válás után is igyekezett gondot viselni Jánosra, de valahogy már semmi sem sikerült.

Amikor Jánost eltemette, 62 éves korában, özvegynek tekintette magát, kijárt hozzá a temetőbe. Otthon csak üldögélt, és régi fényképeket nézegetett. Ezeken a fotókon ott volt a két gyerek, kéz a kézben, és szerelmes tekintettel bámulták egymást.

Ennek a felnőtt korig tartó gyerekszerelemnek az emléke még így, elváltan és megözvegyülten is megmelegítette a szívét. Van, akinek fele ennyi öröm sem jut.

Juli néni és a pap

Az átélt tragédia, az a tény, hogy elveszítette egész életének egyetlen szerelmét, a vallásos elragadtatás irányába vitte Juli nénit. Falura költözött, és a falu katolikus templomának papja, Döme atya szavaiból merített vigaszt. Döme atya értett hozzá, hogy hogyan mentse meg az asszony lelkét, aki a sok penitencia után valóban meg tudott szabadulni a gyermekkori bűnös vágyaitól. (Hogy ezek mennyire voltak igazán bűnösök, azt itt ne vitassuk meg. A lényeg, hogy Juli néni úgy érezte, felszabadult.)

A pap persze nem volt annyira önzetlen. Juli nénit egy kicsit kihasználta. Nem a saját önző céljai érdekében (ilyenek vélhetőleg nem is voltak benne), hanem a gyülekezet érdekében. Juli néni idejének egyre nagyobb részét áldozta fel a templom és a hívek érdekében. Lehetett rá számítani a legkülönbözőbb rendezvények szervezésénél, bibliaórát tartott (azt el is felejtettem mondani, hogy fiatal feleségként elvégezte a tanítóképző kihelyezett tagozatát, és egy ideig kiegészítő tanító is volt egy kerületi iskolában). Emellett énekkart vezetett, látogatta a betegeket, és később már úgy tekintettek rá, mint aki teljes jogúan helyettesíteni tudja Döme atyát. Sokan egyenesen neki gyónták meg bűneiket, tőle kértek feloldozást, a betegek vagy azok hozzátartozói őt kérték meg, hogy a gyógyulás érdekében imádkozzék. Jobban bíztak benne, mint önmagukban. Döme atya pedig legtöbbször nem is ért rá.

De amikor Juli néni rajtakapta az atyát egy fiatal fiúval, minden összeomlott benne. Nem jelentette fel a hivatásának elveit durván megsértő papot (attól félt, hogy a falu pap nélkül marad), csak elmaradt a misékről. Úgy érezte, Isten háza meg lett becsstelenítve.

Életének utolsó éveit teljes magányban töltötte. A gyülekezet tagjai megpróbálták megtudni, mi az oka ennek a látványos kiábrándulásnak (néhányan arra gyanakodtak, hogy a pap visszautasíthatta Juli néni szerelmi ajánlatát), de az asszony csak legyintett, már nem volt ereje magyarázkodni.

Két embert tisztelt életében. Az egyik megcsalta, a másik cserben hagyta.

- Tudok én pap nélkül is Istenhez fohászkozni - mondta, de egyre kevésbé lehetett érteni. Mormolta a csak saját maga által hallható imát.

Juli néni és a lelkész

Mennyire másképp történik, ha Juli nénit gyerekkorában reformátusnak keresztelik, Döme atya helyett pedig Váraljai tiszteletes prédikál a templomban!

Juli néni persze ebben a változatban a tiszteletes úr feleségével, Irmuskával is szoros barátságot tart. Nincs gyónás, csak lelki gondozás. A rendezvények szervezésében Juli néni ugyanúgy részt vesz. Élén jár mindenben. Ő a lelke a református nőegyletnek, kórust vezet és adománygyűjtő kampányokat szervez.

A tiszteletes úrnak imponál az asszony lelkesedése, sokat beszélgetnek, és lélekben egyre közelebb kerülnek egymáshoz. De szerelem nem alakul ki közöttük.

Váraljaiéknak öt pompás gyerekük van, két fiú és három lány. Jól neveltek, mindenkivel nyíltak, barátságosak. Ők is kedvelik Juli nénit, aki érdekes történeteket tud mesélni azokról az időkről, amikor ők még nem is éltek.

A tiszteletes nem bírálja nyíltan a katolikusokat, de az egyik prédikációjában megengedett magának egy szellemeskedést, miszerint az a katolikus pap bánata, hogy mindenki atyának szólítja, de senki sem mondja neki, hogy „apu”. Ezt valaki elmesélte a szomszéd falu papjának, de ő csak annyit mondott rá: „ravasz kálvinisták!”

Nagyjából ugyanebben az időben a tiszteletes asszony is kísértésnek volt kitéve. Az történt ugyanis, hogy egy fiatal teológushallgató vendégeskedett a házuknál. Nagyon megkedvelte az asszonyt, és az asszony is őt. De a korkülönbséget semmiképp sem tudták volna áthidalni. A fiatalember csak néhány évvel volt idősebb az asszony legöregebb gyerekénél.

A Sátán megbizonyosodott a férj és feleség hitének, erkölcsének szilárdsága felől, és nem próbálkozott többet.

A szexgépterem

Jeant teljesen egyedül hagytuk. Amikor ő is visszatért a világúrból, Emma rendezett még egy bulit a tiszteletére, amelyen mindenki mindenkivel. De ez már nem volt olyan romantikus, mint az úrállomáson.

Mivel az egész balhét a francia eszelte ki, nemsokára elbocsátották az újabb úrmissziókra készülő csapatból. De tehetséges fickó volt, és úgy döntött, hogy a tapasztalatait (és nemzetközileg is elterjedt hírhedségét) kihasználva saját vállalkozást hoz létre. Először Párizsban rendezett be egy géptermet, ahol a nagyközönség is kipróbálhatta a jövő univerzális örömforrását, a szexgépet.

Igazából ez nem is jutott volna eszébe, ha nem látja tinédzser korában Woody Allen filmjét, amelyiknek a volt a címe, hogy „Amit tudni akarsz a szexről”. Abban a filmben ugyanis szerepelt egy henger, amelyikbe belépve a látogatók orgazmust éltek át.

Ezt persze nem olyan egyszerű rekonstruálni. De olvasott a majomkísérletről, amelyben egy kísérleti állat saját maga ingerelhette az agyának örömközpontját, és ezt addig csinálta, amíg szinte éhen halt. Remélem, hogy a kísérlet vezetője ezt már nem várta meg, és még időben lekapcsolta a szegény majmot a rendszerről. Azt egyébként nem tudom, hogy hím- vagy nőnemű volt-e az állat, de feltételezem, hogy az állati szinten még egyforma a két nem érdeklődése az örömök iránt. (Az emberi társadalomban egyelőre a testi örömök elsősorban a férfiakat hajtják, míg a nőkre jobban hatnak az érzelmek.)

Elég az hozzá, hogy Jean Clorot felvette a kapcsolatot egy agyfiziológiai klinika fiatal munkatársával, és ketten kidolgozták az orgazmusgép elvét.

Az élmények körbeölelték a férfi páciens, a felizgatásában elsősorban a videó- és hanghatások játszottak fő szerepet. Amikor egy szenzor érzékelt, hogy a hímvessző barlangostestének járatai kezdenek megtelni vérrel, azaz bekövetkezik az erekció, akkor a fejre felhelyezett elektródák veszik át az irányítást. Agyműtétről természetesen szó sem lehetett, tehát az elektródák csak kívülről stimulálhatták az agy megfelelő részét, és sokáig tartott, míg megtalálták az ideális konfigurációt. Azt mindenképpen ki kellett küszöbölni, hogy a felhasználó állandó extázisban legyen, hiszen akkor elveszíthetné a személyiségét is, ezért úgy állították be a rendszert, hogy a kisülés maximum 30 másodpercig

tartson, és utána egy órán keresztül ne lehessen megismételni. Aki bérletet vált majd a gépre, az naponta legfeljebb két alkalommal élvezheti a szolgáltatásait. És a rendszeres használóknak havonta egyszer kötelező orvosi vizsgálaton kellett keresztülmenniük.

A férfi használókkal nem volt sok gond, mert ők minden ilyen léhaságra vevők, és a gépet is Jean önmagán próbálta ki először. De a nőket nem pontosan az izgatja fel, mint a férfiakat, és személyenként is nagy az eltérés. Egy nőt is be kellett vonni az audiovizuális programok összeállításába. Őt Michelle Louretnek hívták, szexuálpszichológus és terapeuta volt, eléggé értett a női vágyakhoz. De amikor a saját programjait rajta ellenőrizték, sok esetben nem izgult fel kellő mértékben.

Végül Pierre Vermont oldotta meg a feladatot. Pierre női fodrász volt (egyébiránt meleg férfi), ő tudta a legjobban megközelíteni, mire vágynak a nők az ágyban. Ezeket a programokat természetesen Michelle próbálta ki először, és nagyon meg volt elégedve velük. - Óh, Pierre - mondta a fodrásznak -, milyen kár, hogy meleg vagy, ezzel a programválasztékkal a földkerekség nőinek legalább a felét az ágyadba fektethetnéd!

- Nekem elég a részesedésem a bevételből - válaszolta Pierre.

Michelle pedig megelégedett Pierre tematikus kompozícióival.

A szexgépterem hamarosan megnyílt a nagyközönség előtt, és egyre nagyobb sikere lett. Az újságok is beszámoltak az új szórakozási lehetőségről, és csak úgy özönlöttek a kalandra éhes látogatók.

A katolikus egyház élesen elítélte ezt a családeellenes machinációt. Olaszországban, Spanyolországban és Portugáliában törvényt is hoztak ellene, és a lengyelek, valamint a magyar kereszténydemokrata politikusok plakátkampányt

folytattak, azzal a jelszóval, hogy „gyerekekkel szüljük tele a Kárpát-medencét, ne szexgépekkel”. Ezzel szemben Németországban és Skandináviában már az iskolában is bevezették. Csoportos látogatásokat szerveztek, mondván, hogy minden embernek joga van élvezni, amit Isten lehetővé tett.

Kutatások bizonyították, hogy ahol ilyen géptermet lehet látogatni, ott érezhetően csökkent a szexuális jellegű bűncselekmények száma.

Jean természetesen milliomos lett, és csak azért nem folytatjuk a történetét, mert tiszteletben tartjuk a személyiségi jogait.

(Azt azért el kell mondanunk, hogy Emma egyike volt az első külföldi vendégeknek, és Jeannel meg Pierre-rel együtt egy szexuális úrturizmussal foglalkozó céget alapított.)

Jolán és Antal

Ez után a hosszú kitérő után visszatérhetünk Jolánhoz és Antalhoz, de változtassunk egy kicsit a kereteken! Ne rock-koncerten találkozzanak először, hanem egy író-olvasó találkozón. Mindketten legyenek oda Pinczéssy Szabolcs romantikus regényeiért! (Antal talán inkább az erotikus részeket szereti bennük.)

A találkozón Antalnak feltűnt, hogy milyen okos kérdéseket tesz fel a lány. Vagy inkább Jolánnak imponáltak Antal okos kérdései? Igen, azt hiszem, így történt. Jolánban ugyanis nem volt akkora szereplési vágy. Holott messze ő tudott többet az íróról. Nemcsak a regényeit ismerte, hanem a rólu­k megjelent kritikákat, sőt (úgy is mondhatnók: *horribile dictu*) a bulvárlapok közleményeit is. Történetesen azt a cikket is olvasta, amelyik arra célozgatott, miszerint Pinczéssy csak a regényeiben ennyire romantikus, a valóságban a legromantikusabb viszony egy kecskéhez fűzi.

De hagyjuk az ilyen gusztustalan vádaskodásokat, a jogos népszerűség bemocskolását. Elégedjünk meg annyival, hogy számos nőolvasó állította: gyereke az írótól van - eladdig, ameddig törvényszék előtt be nem bizonyosodott, hogy Pinczéssy orvosilag képtelen a gyermeknemzésre.

Nem. Ez még mindig túl vicces. És egy ilyen híres emberrel viccelni ízléstelen dolog.

Szóval, az író-olvasó találkozó. Jolán és Antal együtt jöttek ki a teremből, a lány pár szóban helyeselte Antal álláspontját. Ez Antalt arra készítette, hogy az álláspontját bővebben is kifejtse.

De ez már a parkban történt, ahol az időről is megfélelkezve bandukoltak. Közben leszállt az este, annak minden előre nem látható következményével.

Jolánt, a röntgenasszisztent, lenyűgözte a fiú tudása. Antal (felejt­sük el a villamosmérnöki kart) egy könyvesboltban dolgozik, és nincs olyan divatos könyv, amelyet ne ismerne. Lépésről lépésre nyilvánvalóbbá vált a lelki rokonságuk. És tudjuk, hogy ez milyen hatással van a nőkre.

A séta tizenkettedik percében már fogták egymás kezét. A huszonegyedikben Antal átölelte a lány derekát. A huszonnyolcadikban Jolán egy aranyos puszit nyomott a fiú arcára. Még négy perc, és egy fának támaszkodva csóko-

lózni kezdtek. Azaz csak a lány támaszkodott a fának, a fiú pedig igyekezett a lehető legközelebb kerülni hozzá. Annyira összetapadtak, hogy távolabbról valaki bizonyosan egy személynek gondolta volna őket. A fiú a lány két lába között. Comb nyomódott combhoz, has hashoz, ágyék ágyékhoz. Mint a legó-elemek. (Csak az építőkövek nem élvezik ennyire.)

Izgalmuk magasra hágott, egyre szaporábban szedték a levegőt. Antal tapogatni kezdte a lányt, az pedig - enyhén szólva - nem állt ellent.

Beleizzadtak a szerelmeskedésbe, teljesen elborult az agyuk, kapkodva szerették egymást. Ha éppen arra járt volna egy rendőr, szemérem sértésért akár meg is büntethette volna őket. De a rendőrök nem kóborolnak vaktában a sötét parkokban. És ez jól is van így.

A franciaágyon

Beleizzadtak a szerelmeskedésbe. Kapkodva szedték a levegőt, egymásba fonódtak a nagy franciaágyon. (Miért tagadnám meg tőlük ezt a kényelmet?)

Jolán harminckét éves. Régen elvált, de továbbra is a széles családi ágyban aludt. Mintha arra várt volna, hogy visszatér a férje - vagy akárki, ebben a minőségben. Később már el akarta volna adni az ágyat és venni egy keskenyebb kanapét, de valahogy nem tudta rászánni magát. Elkényelmesedett, szeretett forgolódni, keresztbe feküdni. Vagy maga alá húzott lábakkal az ágyban reggelizni, vacsorázni, miközben a tévét nézi. Éjszaka szexfilmeket is vetítettek, ezeket Jolán kezdetben visszataszítónak érezte, de lassan hozzászokott. Míg nézte, játszott magával. És ha nagyon vad jelenet következett, egyszerűen kikapcsolta a készüléket, és fejében a saját folytatását játszotta le.

Ez az éjszaka most maga az eleven szexfilm. Antal értett az előjátékhoz, férfiassága erős, kemény volt. És kitartó. (Ezt némi irigységgel írom le.)

Utána csapzottan feküdtek, Jolán a férfi fejét cirógatta, Antal pedig a nő tomporát járta be kíváncsi tapintásokkal, simogatásokkal. Jolánt egy kicsit feszélyezte ez a gátlástalan érdeklődés, ezért elvette a férfi kezét, de mikor tovább folytatódott az alsóbb testtájak taktilis feltérképezése, ráhagyta. Aztán adott neki egy puszit és - rövid fürdőszobai tartózkodást követően - kiment a konyhába, készített kettőjüknek egy kis salátát. Jolán vegetáriánus volt, nem tartott otthon húst, de a hűtőben mindig volt valamilyen zöldség, túró, kefir, friss gyümölcs.

Antal nagyot nyújtózkodott, a fürdőszobában lemosta magát, és kissé álmosan, de elégedetten ült az asztalnál, farmernadrágban, atlétatrikóban. Jolán pongyolát viselt, amely elől többé-kevésbé láttatni engedte a kebleit és formás, hosszúkás nyakát. Ahogy ettek, Antal alig bírta levenni a szemét a nőről. Jolán is elérékenyülten nézett vissza. Mint az újházások. Megint megkívánták a szerelmeskedést, másodszor is egymásnak estek. Ebben a korban talán én is. De most ez az első aktus is elég. Elfordítom a fejem. Nem kell mindent látni.

Jolánka és Anti bácsi

Jolánka és Antal egy író-olvasó találkozón látták először egymást. A kerületi nyugdíjas klub hívta meg Pinczéssy Szabolcs író urat, egy most megjelent olaszországi útikönyv szerzőjét, aki az élményeiről, valamint az utazás és az irodalom kapcsolatáról beszélt. Többek között Palermót is megemlítette, ahova évekkkel azelőtt Jolánka is elvetődött, a néhai férjével. Az asszony érdekes kérdéseket tett fel az írónak, és ezzel felhívta magára Antal figyelmét. Antal aktív korában banktisztviselőként dolgozott, szabadidejében habzsolta a történelmi regényeket és az ismeretterjesztő könyveket, mindent elolvasott, amit kiadtak a geológiai, földrajzi, csillagászati témakörökben. Még nem járt Olaszországban, de elhatározta, hogy egyszer oda is ellátogat. Ha talál egy magához illő, értelmes társat.

Jolánka öt éve özvegyült meg, sokáig gyászolta a férjét, aki patikus lévén sok ember tiszteletét kivívta. Jolánkának nagyon hiányzott az intenzív kulturális élet, amelyben néhai férje mellett része volt. Persze olykor egyedül is elment színházba, hangversenyre, de jobb szerette volna megosztani élményeit egy értelmes emberrel. Egy úriemberrel. Mint amilyennek Antal tűnt, akivel az író-olvasó találkozóról egy darabig egyfelé mentek.

Jolánka nem siette el a dolgot. Antal már az első találkozásukkor is kérte a címét, de Jolánka a további fejleményeket rábízta a véletlenre. Ő persze úgy mondta magában: „Ha az Úr úgy akarja, hogy újra találkozzam azzal az emberrel, akivel most összehozott, hát majd újra összehoz velem.” És ez nemsokára be is következett. Egy nap véletlenül belebotlott az utcán. (Igaz, ez a véletlen Antal sok-sok órájába került, ő ugyanis módszeres ember volt, és sorra járta azokat az utcákat, üzleteket, ahol számításai szerint Jolánkának előbb-utóbb elő kellett fordulnia.)

Jolánka adott magára. Hetvenkét évesen is tudta, hogy a fokozatos megközelítés célravezetőbb, mint a bumbele. Finom célzásokkal értésére adta Antalnak, hogy nem közömbös a számára, de mindent a maga tempójában.

Három hónappal később már együtt vettek hangversenybérletet, ismeretségük hatodik hónapjában pedig Jolánka már odáig merészkedett, hogy Antalt, akit talán jogosan nevezhetünk a tiszteletünk jeleként Anti bácsinak, már a lakásán is fogadta, pedig tudjuk, milyen kockázatos egy magányos hölgynek férfit beengedni a lakásába.

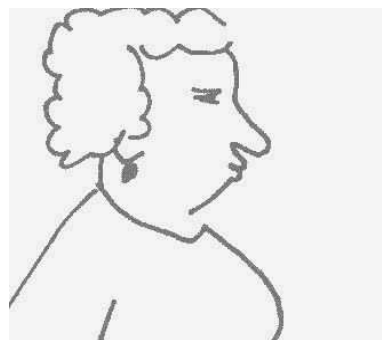
Anti bácsi tehát ott állt az ajtó előtt, egy nagy csokorral, és becsöngetett. Azt mondanom sem kell, hogy szíve szaporán vert (részben a pillanat erotikus túlfűtöttsége miatt, részben pedig azért, mert nem volt lift).

Az özvegy nyájasan mosolygott, szája sarkában némi kacérsággal, és megkérdezte az öregurat, hogy hozott-e magával papucsot. Mert neki bizony nagyon fárasztó tisztán tartani ezt a nagy lakást. Végül Anti bácsi zokniban totyogott be a nappaliba, ahol rövidesen kellemes zene szólt: Jolánka egy Csajkovszkij-hegedűversenyt tett fel a kopott, de azért még kiváló állapotban lévő lemezjátszóra. Ezzel finoman utalt arra a Csajkovszkij-hangversenyre, amelyen megengedte, hogy a férfi futólag megérintse a kezét. (Csak azoknak lehet gazdag az életük, akik értékelni tudják az ilyen érzelmes pillanatokot és emlékeket!)

Csendesen beszélgettek. Jolánka aprósüteményt vett elő, azt a fajtát, amelyiket a megboldogult férje is imádott, és kávét főzött - de figyelmességéből, tekintettel a vendége roskatag állapotára, egy rész feketekávéhoz egy rész cikóriát is kevert. A háziasszony fényképeket vett elő, és megmutatta, milyen szép volt ő ötven- vagy akár hatvanéves korában is. Anti bácsi nem győzte dicsérni az asszony akkori és mostani szépségét. Jolánka örömmel hallgatta. Évek óta nem udvaroltak neki ilyen szépen. Ami azt illeti, egyáltalán nem udvaroltak neki. Igazság szerint ebben ő is ludas volt, hiszen egy hízelgő férfiemberről rögtön azt tételezte volna fel, hogy csak az özvegyi nyugdíja érdekli.

Ültek a dohányzóasztal mellett (rágyújtani persze nem volt szabad, de ez nem zavarta Anti bácsit, aki egy súlyos műtét után megfogadta, hogy lemond a cigarettáról, és keményen tartotta a fogadalmát). Tehát ott ültek a dohányzóasztal mellett, nézegették a megsárgult fotográfiákat, beszélgettek, és időnként egymásra néztek, valamiféle titkos, elfojtott huncutsággal.

Amikor a mintegy másfél órás vizit után Anti bácsi felállt, és vette a kalapját, mindketten úgy érezték, hogy felkavaró kalandban volt részük. Anti bácsi peckes léptekkel ment a járdán, Jolánka pedig hosszú ideig vizsgálgatta arcát a tükörben: lám, lám, még mindig meg tudja bolondítani a férfiakat.

Ilonka és Pinczéssy

Térjünk még vissza ahhoz az író-olvasó találkozóhoz, amelyet Pinczéssy Szabolcs romantikus regényeiről tartottak, s amely annak idején olyan nagy hatást gyakorolt két fiatal hősünkre!

Pinczéssy fáradtan huppant le a fotelba a művelődési ház irodájában, hogy átvegye az előre kialkudott honoráriumot. A rendezvény hosszabbra nyúlt a tervezettnél. Ilonka, a lelkes könyvtárvezető kávéval kínálta meg, és a fizetéshez szükséges papírok kitöltésekor érzékeltette a szerzővel, hogy mennyire rajong érte ő maga is. Pinczéssy nyúzottan bólogatott, de amikor elszívott egy cigarettát (az irodában nem volt tilos a dohányzás), a füstön keresztül megnézte magának Ilonkát. Bögyös. Fehér bőrű. Szép fogai vannak. Amikor megy, összefut a nyál a hozzáértő férfiember szájában. Pinczéssy ilyen hozzáértő volt. És férfi!

Ilonka is észreveszi az érdeklődést, illeg-billeg. A szekrényből előveszi a dugi vermutot. Pinczéssy vigyorog. Konyak nincs? Ilonka elbátortalanodik, de a férfi nyerítve nevet, és mintegy a békülés jeleként nagyot kortyol az üvegből. Lehunyja a szemét, élvezi, ahogy az alkohol felmelegíti. Közelebb lép a nőhöz. Az zavartan mosolyog, nem nagyon mer ránézni a híres vendégre.

És így tovább, és így tovább, a szokásos végjáték. Pinczéssy kijelenti, hogy már elment az utolsó vonat, ebben a faluban kénytelen éjszakázni. (Ja, most nem a fővárosban vagyunk, hanem Tiszaföldváron, és leszállt az éj.)

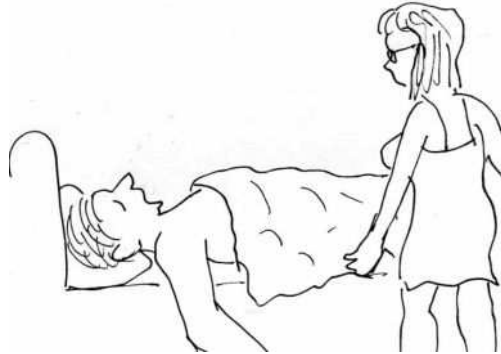
Ilonka felajánlja a lakását. Szerénykedik. Csak egy kis vörösbor van itthon, meg tökfőzelék, tegnapról. Ilyenkor már minden bolt zárva van. Ebben a sötét faluban nehezen lehet bevásárolni.

(Fontos nyilatkozat: *A szerző nem azonosul egyik teremtményének álláspontjával sem, szerinte Tiszaföldvár egy értékes település, a közvilágítás is rendben van, legfeljebb egy kicsit nagyobb kormányzati támogatást érdemelne.*)

Nem baj, aranyoskám. Nem vagyok válogatós. (Pinczéssy magában hozzáteszi: Ami a nőket illeti. Milyen bögyös. Milyen fiatal. Milyen kívánatos.)

Ilonka térül-fordul, megmelegíti a vacsorát, előveszi a bort, vizet melegít, cseveg, ágyaz. Majd segít levetkőzni és lefeküdni Pinczéssy Szabolcsnak, aki már úgy berúgott, hogy nem tud magáról.

Istenem. Egy igazi íróval tölteni az éjszakát!

Ilonka és Miklós

Ez így egészen biztosan nem történhetett meg. Ilonkának ugyanis volt férje. Miklós, az állatorvos. Ő is eljött a rendezvényre, bár nem érdekelték különösebben a romantikus könyvek. Eljött, hogy a program végeztével kivigye Pinczéssyt a szolnoki vasútállomásra, vélhetőleg azért is, hogy nehogy lekésse a vonatot, és ne legyen tovább a nyakukon. Ilonka is eljött velük, de nem volt különösebb beszélgetés az úton. Pinczéssy is rosszkedvű volt, valahogy nem úgy sikerült az est, ahogy remélte. Mindenféle ostobaságokat kérdeztek, és még meg is magyaráztattak vele egy-két jelenetet a könyvéből.

Amikor kettesben maradtak, Miklós még nem indította el az autót. Magához ölelte a feleségét. Fárasztó napod volt, drágám. Több időt kellene együtt töltenünk. El kellene menni valahova egy hétre, kikapcsolódni. Persze, az nagyon jó lenne, de te is tudod, hogy mennyire be vagyok fogva. Hát vegyél ki pár nap szabadságot! Tudod, hogy nem lehet. Tudom, de akkor legalább bújjunk ágyba minél előbb!

Ilonka mosolygott, és adott egy puszit Miklósnak.

Amikor végre hazaértek, Miklós szertartásosan körbement, kinyitotta a jobb oldali ajtót, és a feleségét kiségette a kocsiból. Ilonka kiszállt, Miklós kezét csókolt neki.

Késő volt már. Odabent elkezdtek vetkőzni, miközben ide-oda mászkáltak, bekukkantottak a hűtőbe, rendbe tették a holmijaikat. Ilonka öntött magának egy fél pohár vörösbort. Miklós is odajött, hátulról megcirógatta a melleit. Ilona hátrahajolt, fejét a férje vállára hajtotta. A szoknya már nem volt rajta. Miklós a baljával odanyúlt, és megmarkolta az asszony formás popsiját.

- Talán csak nem akarsz most is? - mosolyodott el Ilonka. - Késő van.

- Késő van - mondta Miklós. - Csak azt akartam ezzel jelezni, hogy szeretlek.

- Én is szeretlek - mondta Ilonka. - Azt hiszem, én szeretlek jobban.

- Na tessék, mindig ez a veszekedés. Hogy melyikünk szereti jobban a másikat.

- Jó, hagyjuk. De én szeretlek jobban.

- Ne butáskodj, nyilvánvaló, hogy én szeretlek jobban - erősködött a férfi, és a nő kezét rátette a domborodó nadrágjára. Meggyőző érv.

- Na, gyere - mondta Ilonka fáradt mosollyal. - Én örökösen csak túl-
órázom...!

Meghatódom ezen. Én már öreg vagyok, sokszor csalódtam a szerelemben. Jó látni olyan embereket, akik szeretik egymást.

Nászutasok

Ilonkának nemcsak férje volt, hanem két kicsi gyereke is. Ezért nem kísérhette el Miklóst a vasútállomásra, hanem hazament.

Mire Miklós megjött, a gyerekek már ágyban voltak, Ilonka épp a másnapi mosáshoz válogatta a szennyest. Miklós megpuszilta a feleségét, és odament a hűtőszekrényhez, hogy pár falatot egyen. Az irodalmi est előtt nem volt rá ideje, és Szolnokon sem akart tovább időzni a kelletténél. Kitétte az író, és ott hagyta az állomáson. Rá nem voltak érvényesek a vendéglátói kötelességek.

Ilonka is leült a férje mellé, de már nem volt éhes. A gyerekekkel együtt ő is megvacsorázott.

- Jó lenne nyáron valahova elmenni -- mondta Ilonka, és összehúzta magán a pongyolát.

- Balaton? Adria? Görögország? - puhatolózott Miklós.

- Bárhova. Kikapcsolódnival. Már olyan rég nem voltunk sehol.

- A gyerekekkel?

- A gyerekekkel. Miért? Zavarnak?

- Nem, dehogy. De egy újabb nászutat is el tudnék képzelni - mondta Miklós, és mosolygott.

- Ó, a kis romantikus - mosolyodott el Ilonka. - Nem elég a heti három-négy nászút a hálósobában?

- Na igen. Az nagyon jó. De mégis más, ha nem a gyerekek másznak ránk közben, hanem csak a kalauz kopogtat. Néha már nagyon fel vagyok ajzva, és valamelyik kölyök akkor masírozik be. Olyankor kénytelen vagyok a fal felé fordulni.

- Addig jó, ameddig ennyire jól érzik magukat velünk. Majd jobban vigyázunk. Néha akkor is nászútra mehetünk, amikor óvodában vannak, én délután dolgozom, te meg egy kicsit később mész be.

- Vagy amikor már mélyen alszanak - mondta Miklós. Átnyúlt az asztal fölé, és megsimogatta Ilonka vállát.

Ilonka megfogta a férje kezét, és betette a pongyolája alá. Miklós arca ellágyult. Felállt, körbement. Csókolóztak, ölelkeztek.

- Mindjárt indul a vonatod. Gyere, öreg nászutas, neked erre a vonatra mindig lesz ingyenjegyed.

Gyerekekkel

A gyerekek már nagyok, elvannak egyedül is. Ilonka hagyott nekik a hűtőszekrényben egy kis krumplifőzeléket, azt ették meg. Javában tévéztek, amikor Ilonka és Miklós hazaértek.

- Mi volt a suliban? - kérdezte Miklós.

- Semmi érdekes - mondta Krisztián.

- Uncsi - mondta Brigitta.

- Mikor lesz az osztálykirándulás? - érdeklődött Ilonka. Krisztián kitérő válaszokat adott, nem nagyon érdekelték a hivatalos dolgok. Lesz, amikor lesz. A gyerek visszavonult a szobájába, és a továbbiakban a Vágtázó halottképek együttes zenei üzenetei kötötték le a figyelmét.

A szülők megvacsoráztak. Miklós bement a fürdőszobába, Ilonka pedig a lányának tett fel néhány érdeklődő kérdést, mire Brigitta részletesen elmesélte, hogy van az osztályban egy külföldi gyerek, név szerint Thomas, és hogy vörös haja meg nagy füle van, meg egyáltalán, nem ciki-e, hogy ők most együtt járnának.

Miklós kijött a fürdőszobából, belenézett egy hetilapba, töltött magának egy pohár bort, majd lefeküdt.

Amikor Ilonka bejött, Miklós már aludt. Az asszony is álmos volt a hosszú nap után. Reggel még kicsit izgult, hogy jól megy-e majd az író-olvasó találkozó. Minden rendben lezajlott, botrány nélkül.

Mikor Ilonka befeküdt a családi ágyba, adott egy puszit a férjének. Miklós automatikusan átfordult, és a karját Ilonka derekára tette, de nem ébredt fel.

A cédula

Pinczéssy a saját kocsijával jött Pestről, ezért nem igényelt semmiféle fuvarozást. Ilonka a művelődési házból egyenesen hazament.

Még nem volt otthon a férje. Ilonka tett-vett az üres lakásban, ahol ketten laktak. Ilonka szeretett volna gyerekeket, de Miklós nem az a fajta férfi volt, aki könnyen vállalt volna ilyen kööttségeket. Két éve házasodtak össze, de Miklós azóta is többet foglalkozott a munkájával, mint a feleségével. Ilonka persze nem elégedetlenkedett. Szerette a férjét, és a jólétért is hálás volt, amit az állatorvosi jövedelem biztosított.

Ilonka megvárta a férjét a vacsorával. Amikor Miklós hazajött, a szoktnál is mogorvább és idegesebb volt. Ivott egy pohár bort. Aztán még egyet. Mi baj van? Semmi. Nekem soha nincsen semmi bajom. Ha csak az nem, hogy kérdezzesz. Folyton kérdezzesz. Folyton faggatsz.

Mialatt Miklós a fürdőszobában tartózkodott, Ilonka eltette a férfi levetett ruháit. Kiesett egy cédula. Rajta pár szó: *„Ezt is egyed, ne csak engem! B.”*

Ilonkával forogni kezdett a világ. Hosszú percek telnek el, Ilonka csak mozdulatlanul áll, szemében könnyek. Kijön Miklós a fürdőszobából, látja a felesége kezében a papírfecnit. Ő sem szól, csak néz. Szótlanul bámulnak egymásra.

Aztán Ilonka odaadja a cédulát. Ez kiesett a zsebedből. Hidd el, nem kutakodtam.

Miklós elveszi, és elrakja a ruhadarabjait. Ilonka bemegy a hálósobába. Sír. Miklós leül az asztalhoz, és megiszik még egy pohár bort. Hogy lehettem ekkora barom? Nem fogok mentegetőzni. Majd csak lesz valahogy.

Amikor bebújik az ágyba, szokás szerint egy puszit ad a feleségének. Ilonka nem reagál. Olyan merev, mint egy darab fa. Miklós a másik oldalára fordul.

Így telik el egy negyedóra. Csukott szemmel fekszenek, de nem tudnak elaludni.

Aztán Miklós horkolni kezd. Túllépett a problémán. Egyszer minden problémán túl lehet lépni.

Miklós és Bea

Aznap délután ugyanis Miklós Beával találkozott. Bea jogász, egy szakmai konferencián ismerkedett meg vele pár hónappal ezelőtt. Harmincéves, ambiciózus nő, jogi szakértőként fényes karrier áll előtte. Megtetszett neki Miklós, és úgy intézte, hogy még legyen alkalmuk találkozni. Egy megyei egészségügyi projekt keretében össze is jöttek.

Miklósnak nem okozott gondot, hogy találkozhasson Beával, hiszen az autóval oda ment, ahova akart, nem kellett sok idő, hogy beugorjon Szolnokra. És Tiszaföldvállról megközelítően ugyanakkora távolságra volt Bea szolnoki irodája, mint az ágya.

Bea flörtölt, bátorított és alkalmat adott. Először egy iratért ugrottak be a lakására, aztán ott is vacsoráztak. Bea nem főzött különösebben jól, de gusztusosan tudta tálalni. Magát is. Mély dekoltázs, a mellek vágásában izléses nyaklánc, a csípőjét jól hangsúlyozó öv, sejtelmesen ringó szoknya vagy domború fenekű nadrág - mindezek táplálták Miklós fantáziáját.

És ha ez még nem lett volna elég, Bea mélyen a férfi szemébe nézett, és kétértelmű mondatokat mondott. Aztán, amikor érezte, hogy már Miklós is benne van a hangulatban, egyszerűen csak beleült az ölébe. Könnyedén, mint ahogy egy madár súrolja a lombokat, készen rá, hogy továbbálljon. De a férfi a nő derekára tette a kezét, és nem engedte felszállni.

Akkor a férfi úgy lett áldozata a női szexualitásnak, mint egy bogár a húsevő virágnak. Felvillantak a nő mellei, a mellbimbók, a hosszú combjai, a hónaljszőrzete. (Tudom, hogy ez nem hangzik túl meggyőzőnek egy olyan korban, ahol már az iskoláslányok is borotválják a hónaljukat, de Bea egy hagyományos érzékiségű nő volt, én pedig kifejezetten ezt a típust kedvelem. Ilyet írtam hát magamnak.)

Miklós csak kapkodta a levegőt. A testi vágyai átvették az irányítást. Tapogatott, fogdosott, benyúlt, birizgált, behatolt, ficánkolt, csókolt, mindent megadott a nőnek, amit csak tudott.

Hát, így esett. De Miklós nem akarta megcsalni Ilonkát. Az egyszeri kaland még nem megcsalás. A férjek általában megpróbálnak hűségesek maradni a feleségükhöz. És ezt tényleg komolyan gondolják.

Az első együttlétet még jó néhány hasonló követte, és a végén már az eredeti projektet is elhanyagolták. Pedig Miklós ezzel a projekttel indokolta az időnkénti távolléteit, kimaradásait.

Az író-olvasó találkozó napján is lefeküdtek. Miklós úgy számított, hogy Ilonka a rendezvény miatt később fog hazajönni. Addigra már otthon akart lenni. De közbeszólt a sors, pontosabban a test, Bea teste, amely aznap különlegesen kívánatos volt, és különlegesen kívánós is. Annyira, hogy ez már Miklósnak is feltűnt.

- Mi van, csak nem tüzelsz? - kérdezte Miklós állatorvosi megközelítéssel két csók között, miközben a tenyere az asszony ölére tapadt.

- Ha kutya lennél, nem kellene kérdezned - válaszolt Bea, és már ment is le, kutyapózba.

Amikor végre képesek voltak elszakadni egymástól, Bea egy kis csomagot adott Miklós kezébe, annak a papírja volt az az üzenet. Ezt az úton eddig meg, kutyusom! Miklós út közben megette a csokit, de a papíráról megfeledkezett.

Az élet nagyon összetett. Nem gondolhatunk mindig mindenre.

Ilonka és Géza

Ilonka nem vidéken volt könyvtáros, hanem Budapesten. Egy kerületi könyvtárban dolgozott. Kedvessége, előzékenysége népszerűvé tette az olvasók körében. Többen csak miatta jöttek a könyvtárba, és gondosan számon tartották, mikor lesz ő a pultnál. Megosztották vele gondolataikat a könyvekről, sőt, a magánéleti problémáikról is gyakran beszámoltak. Tudta, kivel mi történik, ki mire vágyik (ezeket a vágyakat egyébként a kiválasztott könyvek is tükrözték).

Az egyik nap egy ezüstös hajú nyugalmazott banktisztviselő is csatlakozott a rajongókhoz. Igen, Anti bácsi volt az, akivel korábban már találkoztunk. Az időskori szexualitásról kért könyveket Ilonkától. Elmesélte, hogy megismerkedett egy aranyos hölgygel, és „lépést kell tartani a fejlődéssel”. Mivel Ilonka olyan kedves és tapintatos volt, elhatározta, hogy mindig hozzá fordul ilyen speciális ügyekben.

De voltak fiatalabb érdeklődők is, akik szintén vissza-visszatértek. Ilyen volt például Géza, a jó svádájú újságíró, aki különböző ürügyekkel kereste fel Ilonkát. Egy helyi lapnál dolgozott, és amikor Ilonka egy kiállítást rendezett a tavasz és a szerelem témájáról, Géza nagy képes riportot írt róla, *Tavasz a pult két oldalán* címmel. Ezzel belopta magát Ilonka szívébe.

Géza gyakran bejött, amikor Ilonka volt szolgálatban, és ilyenkor csak beszélt, beszélt, egyik lábáról a másikra állva. Ha egy olvasó jött a pulthoz, Géza természetesen félreállt, de idővel annyira stabil tartozéka lett a kölcsönzőpultnak, hogy sokan úgy vélték, ő is tagja a személyzetnek, már tőle is kérdeztek, például hogy az ilyen vagy olyan témáról szóló könyvek hol vannak, és Géza bennfentesként válaszolt nekik. Elsősorban azért, hogy Ilonkának imponáljon.

Néha zárás előtt ugrott be, ilyenkor elkísérte Ilonkát egy darabon. A nő nem akarta felhívni magához, ezért néha egy presszóba ültek be beszélgetni. A találkozásokból barátság lett, a barátságból pedig viszony. Géza igen tevékeny volt az ágyban, bár elsősorban a saját élvezetére figyelt. Ilonka odaadta magát neki, és ha nem is minden alkalommal, de azért gyakran feljutott a csúcsra, és nagyjában-egészében kielégítőnek tartotta a testi kapcsolatukat.

Géza más nőknek is nagy svunggal udvarolt. Bár ez egy kicsit fájtnak Ilonkának, elfogadta. Csak azt kötötte ki, hogy ha mással is lefekszik, ezt azonnal

mondja meg. Már csak higiéniai okokból is. Géza ezt megígérte. De amikor egy kezdő színésznővel összeszűrte a levegőt, nem mert szólni. Nem akarta megbántani. Ehelyett - mert ő is féltette Ilonkát egy esetleges fertőzéstől - a kettőjük kapcsolatát plátóivá alakította. Így a kapcsolat megmaradt, de olyan lett, mint egy léggömb, amelyikből szivárog a levegő, s amely egyre közelebb kerül a földhöz.

Ilonka és Miklós a Mátrában

Akkor tűnt fel a könyvtárban Miklós, aki eredetileg állatorvos volt Tiszaföldváron, de most egy minisztériumi kutató intézetben dolgozott, és a környéken lakott. Magas, férfiasan sármos férfi, érces hangú, határozott. Ilonkának rögtön megtetszett, és úgy érezte: ha valaki, akkor ő lehet az, aki kiragadja Ilonkát a Gézával fennálló, méltatlan kapcsolatból.

Miklósnak nem volt sok ideje, felelősségteljes pozíciót töltött be, de amikor ráért, szívesen csatangolt az értelmes és kedves arcú könyvtároskisasszonnyal. Gyalog is, de főleg autóval. Bejárták a főváros környékét, időnként leugrottak a Balatonhoz, s átruccantak Ausztriába is. Egy hétvégét a Mátrában terveztek tölteni. Bár addig is kéz a kézben jártak már, és a szigeten csókolóztak is, Ilonka nem hívta fel a lakására, és ezt Miklós sem erőltette. A mátrai nyaraló (Miklós az egyik barátjától vette kölcsön) volt az a hely, ahol egymáséi lesznek. Ennek megfelelően készültek rá, ünnepi hangulatban.

Dél előtt nagy havazás kezdődött, de ők már úton voltak, és nem akartak visszafordulni. A motor jól húzott, dacára annak, hogy Miklóst váratlanul érte az időjárás-változás, és még nem tette fel a téli gumit. Minden jól ment, egészen addig, míg a szerpentin egyik alattomos fordulásánál jég nem került a kerekek alá. A kocsit megperdült, és Miklós minden igyekezete ellenére lecsúszott az útról, bele egy kisebbfajta szakadékba. Felborult, és két hősünk olyan súlyos fejsérüléseket szenvedett, hogy már nem lehetett rajtuk segíteni. Miklós utolsó mozdulata az volt, hogy átkarolta a kedvesét. Órákkal később így találtak rájuk a tűzoltók, akik megpróbálták szétdarabolni a roncsot.

Mint az eszkimók

Nem. Ez a történet nem érhet véget ilyen szerencsétlen módon. Kell, hogy legyen valamilyen kiút. És a két szerelmes vágyának is valahogy be kell teljesülnie.

Jól van. Ilonka és Miklós épségben felértek a nyaralóhoz, kipakoltak a csomagtartóból, és ahogy Miklós begyújtott, rögtön egymáséi is lettek. Ilonkának imponált, hogy a férfi ilyen heves. Mintha a hosszú udvarlás után (bizony, néhány hét már túl hosszúnak számít manapság) elégtételt akart volna venni. A nagy hidegre tekintettel nem is vetköztette le a lányt, csak a nadrágot és vele együtt a bugyit toltá le minimális mértékben. Ilonka vadítónak találta, hogy így, pulóverben adja oda magát a férfinak. Zihálva ölelkeztek, vad lökésekkel, fújva, morogva, sóhajtozva.

Mint az eszkimók. (Bizonyos pillanatokban érdemes az európai szokásoktól eltávolodni. Ez egy ilyen pillanat volt.)

Utána gyorsan felöltöztek. Hideg volt még. Miklós dobott néhány fahasábot a kandallóba. Elégedett volt magával. Az aktus különösen jól esett.

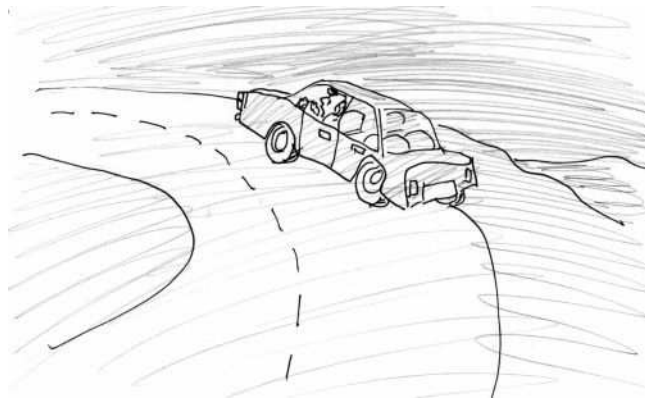
Ilonka lelkét kitöltötte az öröm. Megkapta, amit akart. Gézától meg fog tudni szabadulni. Miklós az ő embere, az igazi férfi, aki ennyire akarja őt.

A kandallóban már vígan lobogott a tűz. (Érdekes. Ahogy írom, rájövök, hogy ezt a mondatot nem is lehet másképp fogalmazni. A tűz csak vígan loboghat. Ilyen a természete.)

Miklós rájött, hogy elfelejtettek kenyeret becsomagolni. Leugrom a faluba, hozok. Hadd menjek veled. Most nem akarok egyedül maradni. Ne félj, szívem, nem sokáig maradsz egyedül. Pár perc, és itt vagyok, addig pakolj el mindent. Jó, de vigyázz magadra. Vigyázok, ne félts.

Miklós indít, a motor felpörög. Minden jól megy, egészen addig, míg a szerpentin egyik alattomos fordulásánál jég nem kerül a kerekek alá. A kocs megperdül, és Miklós minden igyekezete ellenére lecsúszik az útról. Bele egy

kisebbfajta szakadékba. Miklós olyan súlyos fejsérüléseket szenvedett, hogy már nem lehetett rajta segíteni.

Két özvegy

Ilonka az éjszakát bizonytalanságban és félelemben töltötte. Másnap délelőtt derült ki, hogy mi történt. A rendőrök tapintatosan bántak vele, és az ő segítségével jutott vissza Budapestre. Azt csak később tudta meg, hogy Miklósnak van felesége, a férje holttestét ő vette át, és majd a család fogja eltemetni.

Ilonka elment a temetésre, és részvétét fejezte ki az özvegynek. Ahogy a két nő egymásra nézett, mindketten könnyeztek. Mindketten feketében. Mindketten özvegyek. És kettejük közül Ilonka volt az özvegyebb, hiszen a feleség már régen beletörődött a különélésbe, Ilonka viszont a férfival a reményeit is elvesztette.

A temetés estéjén Ilonka felment Gézához. Ő állt hozzá még mindig a legközelebb. Ilonka zokogott, majd a férfi vállára hajtotta a fejét. Bort ivott, sokat, és a végén önkívületben megint Gézával feküdt le.

Reggel némi szégyent érzett a hűtlenségéért. Géza kávéhozott be és reggelit. Amikor Ilonka búcsúzott, Géza sokáig a karjaiban tartotta. Jól van. Ilyen körülmények között ez volt a legésszerűbb, életem. Meglátod, nemsokára minden jóra fordul. Hamarosan találsz valakit. Megérdemled.

A kismama

Puff neki! Ilonka észrevette, hogy teherbe esett. El kellett volna vetetnie, de ez a gyermek végül is Miklósé, az egyetlen maradandó kapocs közöttük, és már emiatt is meg kellene tartania. Most mit tegyen? Amikor Gézát kérdezte, az csak széttárta a karját. Ebben én nem segíthetek. Én legfeljebb gyereket tudok csinálni, de egy megszületendő gyerekkel nem tudok mit kezdeni.

Ilonkának volt egy barátnője, aki gyermektelen volt, és szívesen vállalta, hogy segít. Már a terhesség elején is együtt izgultak, a barátnő néha elkísérte az orvoshoz is. (Talán lesbikus hajlamai is voltak, de távol álljon tőlem, hogy pusztán a nő-nő kapcsolat miatt lesbikusságra gyanakodjak.)

Együtt vásároltak babaholmit, bababútort, és megvitatták azokat a tanácsokat, amelyeket Ilonka a szakkönyvekben talált.

Telt-múlt az idő, és a születendő gyermeket már-már a kettőjük gyermekeként várták.

A vizsgálatok azonban kimutatták, hogy a babának születési rendellenessége lesz, és ez nagy izgalmat keltett a két nőben. Megkértek egy jó szülést, nagy összeget fizettek neki, de - mint kiderült - hiába, mert a szülés idején az orvos már Skóciában praktizált.

A rezidens, aki orvos híján levezette a szülést (történetesen az ügyeletes orvos is el volt foglalva), nem tudott segíteni. A gyermek halva született.

Nagy volt Ilonka elkeseredése, hiszen ezzel a Miklósához fűződő kapcsolata másodszor is véget ért. Kilenc hónapig küszködött, és a szeretett férfi testi emlékét nem tudta megtartani.

Ilonka és Zsolt

Itt megint bele kell avatkoznom. Ha a gyerek mégis megszületik, jó volna, ha lenne egy rendes nevelőapja is.

Na jó, tegyük fel, hogy a terhesség negyedik hónapjában egy olvasót annyira megkedvel Ilonka, hogy meg meri vele osztani a helyzetét. Van olyan férfi, aki udvarolni kezd egy terhes nőnek? Bizonyára van. De számítani lehet-e rá, vagy csak az eset bizarr volta miatt érdeklődik?

Tegyük fel, hogy van ilyen, és tegyük fel, hogy Zsoltnak hívják. Harminckét éves, fiatal kutató a Magyar Tudományos Akadémia egyik intézetében. Odaszokott a könyvtárba (Géza persze már nem jár be, talán sohasem létezett, nem kell minden szereplőt komolyan venni). Először csak beszélgetnek, Zsolt megérti a nő helyzetét, megismerkedik a barátnővel is (bár ebben a változatban rá igazából nincs is szükség). Könyvekről beszélgetnek. És gyerekekről. Zsolt imádja a gyerekeket. Neki is lett volna, de a felesége a negyedik hónapban elveszítette. Emiatt váltak el, és most ott szeretné folytatni, ahol abbahagyta. A negyedik hónapban.

Ilonkát meglepte ez az érdeklődés, először perverzióra gyanakszik, de lassan megbarátkozik a gondolattal. Van, akinek így, terhesen, az előző kapcsolatát siratva is kell. Aki segít, aki jóban-rosszban a társa akar lenni.

Ne felejtjük el, hogy szeretkezésnek is kell lennie, hiszen ezeket az epizódokat a szex kapcsolja össze. Zsolt elkíséri Ilonkát a lakására, segít a háztartásban, és ott is marad. Rendkívül gyengéd a nőhöz, ezzel veszi le a lábáról. Finoman cirógatja, simogatja, masszírozza a nyakát, a hátát, a lábfejét és a talpát. És eljutnak az ágyig. Ilonka már nem szűz, nagyon is tudja, hogy milyen helyzetben hogy kell viselkednie. Ő is viszonozza a fiatalember szerelmét, és az vigyázva szereti. Ilonka eloltja a lámpát (mert egy kicsit azért mégis szégyelli magát), ölelkeznek, összekapaszkodnak, egymásba gabalyodnak. A két test egyszerre mozog, hullámszik. Csak szelídebben.

Ideje magukra hagyni őket.

Ilona mama és Miki

Elgondolkoztam azon, hogy mi lenne, ha a kisbabát hagynám megszületni. Születési rendellenességgel. Nem két fejjel, nem egy lábbal vagy hat ujjal, csak szellemileg lenne egy kicsit visszamaradva. Ilona egyedül is gondozni tudná, és egy ilyen magatehetetlen gyereket nagyon lehet szeretni.

A kis Miki majomszeretettel csügg az anyján, amikor már mászik, akkor is mindenhova követi. A vécére is. Ilona kicsit furának tartotta ezt, de megértette. A szívével. Amikor Mikinek kellett pisilni, akkor is kikövetelte magának, hogy az anyja ott legyen vele.

Ez a száz százalékos jelenlét nagyon megterhelte Ilonát, de végül megadta magát. A mama és fia úgy éltek, mint akik összenőttek. Kétgenerációs sziámi ikrek.

Ilona fürdette a gyereket, és amikor ő maga fürdött, a kicsi akkor is belekérkedett a fürdőkádba. Kizárni lehetetlen volt, mert akkor sivítózott. Ettől kezdve együtt fürödtek. Ilonában ez először furcsa érzést keltett, de végül ezt is megszokta.

Anyja és fia között egy különleges kapcsolat alakult ki. Több volt, mint szeretet (Miki szempontjából ez valóságos rajongás volt), de természetesen mindenféle szexuális vonatkozás nélkül. Legalábbis kezdetben.

Ilona gyakran ölelgette, simogatta, puszilgatta a gyermekét, és Miki keze is mindig ott járt az anyja testén. Cicerézésnek nevezték el azt, amikor Miki az anyja cicijét tapogatta, cirógatta. A gyerek kedvenc szórakozása különben a szopikálás volt. (Természetesen a mama melléből már rég nem jött a tej, de a szopási inger megmaradt, és Ilona a gyári cumi helyett egészségesebbnek tartotta, ha a cicijét adja oda. Elvégre némely faluban hat-tíz éves kor felett is szoptatják a gyerekeket.)

Ilonában ez felkeltette a szexuális vágyat, de tisztában volt vele, hogy nem lehet nemi kapcsolata a saját gyermekével. Viszont amikor egy rövid időre magára maradt, önkielégítést végzett.

A maszturbálást Miki is korán felfedezte, és örömmel mutatta az anyjának. Mit tehetett volna szegény asszony? Mosolygott, aggodalommal, de szere-

tettel. Sem bátorítani nem akarta a fiát, sem tiltással ijesztgetni. Úgy gondolta, hogy ha sikerült elkerülni a vérfertőző kapcsolatot, akkor erkölcsileg semmi jóvátehetetlen nem történik.

Egy ágyban feküdtek, és ölelkezve aludtak el. Miki az ágyban is büszkén mutatta anyjának az erekcióját, amit Ilona mama megértően nyugtázott. A füttyje egyre nőtt és vastagodott, talán a sok használatból. Ez Ilonára is hatással volt. Amikor Miki az ágyban is önkielégítést végzett, akkor sem tudott mást tenni, csak magához ölelte, és a feje búbját simogatta. Végül is átérezte a gyereke örömét.

Ez a mama-fiú viszony tiszta szerelem volt, de a mama részéről adakozó jellegű. Mikiben ugyan érezhető volt némi féltékenység, például amikor egy idegen férfi meglátogatta őket, de eltúrta a riválisokat, legfeljebb nem örült nekik. És amikor az idegen eltávozott, akkor automatikusan odabújt a mamához, szíve minden szeretetével és fiúsága minden vágyakozásával.

Amikor mindketten nagyon fel voltak ajzva, akkor is csak simogatták, ölelgették egymást, nagy-nagy szeretettel. Mikit persze felettébb érdekelt, hogy hogyan működik a női test, de a mama nem engedte ennél közelebb.

Én itt megállok. Ha Ilona tovább merészkedik ezen az ingoványos talajon, arról már nem tehetek. Az az ő büntetőjogi felelőssége. Egy ilyen kapcsolatban egyébként nem nagyon tudok elképzelni változást, fejlődést. Ha Miki betegsége nem múlik el (és mitől múlna?), akkor negyven-, ötven-, hatvanéves korában is a huszonöt évvel idősebb anyja lesz az egyetlen társa, egyetlen szerelme. És azzal nekünk semmi dolgunk.

Úgy éreztem, hogy ezt az aspektust sem szabad kihagyni a palettából, hiszen az ember szerelmi életének jelentős része a gyermekkorban játszódik le, legfeljebb nem vagyunk neki tudatában. Aki nem hiszi, olvasson Freudot.

Amikor ezt a fejezetet megírtam, véleményezésre megmutattam egy pszichológiai ismeretekkel rendelkező nőismerősömnek. Nagyon nem tetszett neki. Viszolyogtatónak tartotta. Hát, ez is egy felfogás. Én Publius Terentius mondtához tartom magam. Ember vagyok, semmi sem idegen tőlem, ami emberi.

Zsolt és Klára

Félbehagytam Zsolt történetét a feleségével. Javában zajlik a válóper, vitatkoznak a lakáson, a bútorokon, a könyveken. A feleség, Klára (de úgy viselkedik, mint akit Clarának hívnak), rámenős ügyvédet választott, és most minden vagyontárgyért késhegyre menő harcot folytat. (Nem minden elvált feleség ilyen. De Klára mintha ezzel a perrel akarna bosszút állni azért, hogy nem született egészséges kisbabája Zsolttól.)

Zsolt egyre jobban látja, hogy mindenéből ki fogja forgatni az asszony. Az Ilonkával folytatott viszonyt is ütőkártyaként próbálja meg felhasználni az elvált feleség. Azt állítja, hogy Zsoltnak ezzel a „kurva könyvtáros nővel” (figyelem: önellentmondás, egy könyvtáros nő nem lehet kurva!) való kapcsolata juttatta zátonyra a házasságukat, és hogy Ilonka születendő gyerekének is Zsolt az apja.

Zsolt igyekszik Ilonkát kivonni a csataterőről, de végül Ilonka feladja. Nem bírja elviselni, hogy Klára bejár a könyvtárba, és gonosz pletykákat terjeszt róla. Megmondja Zsoltnak, hogy vége, nagyon rendes volt tőle, hogy vállalta eddig, de jobb, ha kettőjük életét már nem teszi tönkre a válási hercehurca.

Klára összejött az ügyvéddel (ez a legkevesebb, az ő beállítottságával), és Zsolt csak azon az áron tud kimenekülni ebből a helyzetből, hogy Afrikában vállal el egy kutatási projektet.

Klára győzött, és lassan megnyugszik. Az ügyvéd nem vette el, de továbbra is szoros kapcsolatban vannak, és ennek csak az vet véget, hogy Klára találkozik egy első osztályú sebésszel, és ezzel végre a hozzá méltó társadalmi csoportba avanzsál. Abban a környezetben már szeretkezni sem kell, elég, ha valakinek jó megjelenése van, Klára pedig kitanulta a jó megjelenés minden csínját-bínját.

Zsolt és Amina

Zsolt megérkezett Nigériába, és szorgalmasan dolgozott. Úgy gondolta, hogy a munkamániája elfeledteti vele a házasságát is, Ilonkát is. Egy darabig ez sikerült is, de aztán nem tudta nem észrevenni Aminát, aki tolmácsként dolgozott velük az enugui telepen.

A lány még csak 18 éves, de már özvegy. Öt éve adták férjhez egy öreghez, aki szexre kényszerítette, de szerencsére már nem volt képes a gyermeknemzésre. Tavaly meghalt, és akkor Amina elhatározta, hogy hasznossá teszi magát. Gyorsan beilleszkedett a nemzetközi csapatba. Először csak kávé főzhetett, de megkedvelték, és kiderült, hogy sokat tud segíteni a helyi törzsekkel való kapcsolatfelvételben és együttműködésben.

Zsoltnak még nem volt dolga fekete nővel, Budapesten ugyan látott néhányat, főleg amerikaiakat és néhány kubait is, de ők nem voltak annyira feketék, mint Amina. Aminának széles ajkai voltak, villogóan fehér fogai, fehér szemgolyója és kékes erezetű, dióbarna pupillája. Zsoltnak azonnal megtetszett. Egy este ketten maradtak az irodában, és Zsolt kötelességének érezte, hogy hazakísérje. Amikor a nő kiszállt a szolgálati dzsipből, nagy merészen adott egy puszit a férfinak. Ezen Zsolt nagyon elgondolkodott, és jó ideig nem volt képes beindítani a motort. Arról szó sem lehetett, hogy utána menjen, hiszen Amina együtt élt az anyósával, azonnal híre ment volna a kerületben, hogy a nő összeszúrta a levelet egy európaival. Az európaiakat azon a vidéken nem nagyon szerették.

Valami azonban elkezdődött közöttük. Másnap Amina mosolyogva köszönt, ami ugyan nem volt szokatlan, de Zsolt érzett benne egy leheletnyi plusz kedvességet. Amina is visszafogta magát, de délben már a legnagyobb természetességgel ült le az asztalához. Rokonszenv alapú barátság volt ez, de nyitott a továbbfejlődésre.

Ez a továbbfejlődés már másnap megtörtént. Amina mutatott Zsoltnak valamit egy felvételen, és a két test között csak néhány centi volt a távolság. És az is lecsökkent, mert valami odavonzotta Zsoltot a lányhoz. (Lánynak is nyugodtan nevezhetem, hiszen házasesete során csak a szüzességét veszítette el, de a lányos lelkületét nem.)

Elég az hozzá, hogy aznap este már hosszasan megölelték egymást, és akkor már nem lehetett megakadályozni, hogy Amina ne kezdje egész lányos szenvedélyével csókolni a magyar férfit. Végül is sokkal fiatalabb volt, mint a néhai férje, ügyes és rendkívül rokonszenves.

Mivel a fekete nővel kapcsolatban semmilyen tapasztalatom nincs, nem időzök sokáig a két fiatal kapcsolatánál. Azt meg az olvasó magától is kitalálhatja, hogy Amina segítőkészen felhúzta a trikóját, Zsolt szeretettel ragadta meg a gyerekszüléstől még nem elformálódott, lányos emlőket (amikor leírom ezt a szót, mindig József Attila Ódájára gondolok, amelyben látta „megrezzenni lány emlőit” a kedvesének). Képzeljünk oda egy kerevetet, és hogy az afrikai naplemente vörös fényében alig lehetett kivenni az alakjukat, ahogy zihálva ölelkeztek, összekapaszkodva, egymásba gabalyodva. A két test egyszerre mozgott, hullámzott, vonaglott, légzésük üteme egyre gyorsult.

Amina szerelme

Ennek a történetláncolatnak a logikája szerint most Amina kalandja következne egy másik férfival (a kutatásvezetővel, egy másik európaival, esetleg a törzsfőnökkel), de ő hűséges típus. Az öreg férjet sem csalta meg, és azóta sem kezdett ki senkivel. Zsolt volt életében az első, aki igazán megdobogtatta a szívét. Nem tagadhatjuk meg tőle, hogy igazi életet éljen.

A gond csak ott van, hogy természetesen Amina is teherbe esett. Ez nem is lehetett másként, hiszen terméketlen házassága nagyon megerősítette a gyermek iránti vágyát. És most talált egy igazi férfit (Zsolt ezt a jellemzést szerényen elhárította volna), akinek kedve is volt gyereket nevelni.

A törzsi közösségben azonban ez lehetetlen volt. Nem engedték volna, hogy egy fehér emberrel gyalázza meg a halott férje emlékét. Az anyósának már a késői hazajövetelek is feltűntek, és a vénasszonyok között máris ment a pletykálkodás.

Egyelőre még titkolta a lány, de Zsolt is látta, hogy ez nem mehet sokáig, előbb-utóbb össze kell házasodniuk, és egyben elköltözniük. Zsolt szerződéséből még másfél év volt hátra, vissza nem mehetett, legfeljebb az jöhetett szóba, hogy szűk baráti körben, a család teljes kizárásával összeházasodnak, és házaspárként áthelyezésüket kérik egy másik állomáshelyre, a fővárosba.

Lagos igazi afrikai metropolis, megszokták az idegeneket, a fehér embert már meg se nézik. Sok vegyes házaspár élt ott, sok fehér férj és fekete feleség, ők sem keltettek feltűnést. Össze is jártak velük. Legfeljebb az volt furcsa, hogy fiatal koruk ellenére mindketten komolyak voltak. És szerelmesek. A többiek között igen sok volt a kiégett férfi és az elsősorban háztartásvezetőként kezelt nő. De megbocsátották nekik ezt a rendellenességüket.

Amina igaz szeretettel csüggött a férjén, semmit sem tagadott meg tőle, miközben nagy izgalommal várták a közös gyermekük megszületését. Zsolt különösen izgult, hiszen Klára spontán abortusza és Ilonka halva született gyereke miatt már alaposan belejött az aggodásba. Kímélte a feleségét, sok szeretettel halmozta el, és Amina olyan boldog volt, amilyen még sosem.

Most ugrunk egy kicsit előre a történetben. Amina fiút szült (Zsolt kis-lányban reménykedett, de az afrikai környezetben a fiúnak örültek jobban), kávébarna bőre volt, fekete göndör haja, és amikor nem sírt (az elején minden gyerek sír), akkor nagyon kedvesen nézett a világba. A szeme, az orra teljesen olyan volt, mint az anyjának, de volt benne valami fiús vonás is. Amina nagyon büszkén mutogatta az ismerőseiknek.

Zsolt is megnyugodott. Ha nem is felejtette el Klárát és Ilonkát, a gyerekekkel megkapta a kárpótlását a sok izgalomért.

Zsolt és Eliz

Korábban arra gondoltam, hogy Afrikában nem folytatom a szerelmi láncolatot, de másként alakult a történet. Az egyik angol szakértő angol felesége ugyanis élénken érdeklődött Zsolt iránt. A külföldiek klubjában gyakran rendeztek táncos bulikat. A férj, Mark gyakran berúgott, olyankor idegen nőket molesztált, és Eliz, a felesége, ezt nagyon sérelmezte. Gondolta, neki is jár egy kaland, és erre a célra Zsoltot szemelte ki.

Zsolt mindenkire nagyon kedves volt (előtörténete alapján ezt már az olvasó is tudja róla), ezért nem mondott nemet a lédinek, de a kedveskedései nem lépték át azt a határt, amit Eliz szerint igenis át kellett volna lépniük, már csak a nő büszkeségének tiszteletben tartása végett is.

Zsolt szívesen táncolt Elizzel, elsősorban keringőt, angolkeringőt, slow-foxot, olykor rumbát is, és a nő ilyenkor valóságos extázisba került. Az extázis olyan lelkiállapot, amelyben elmosódnak a határok, mindent az érzékiség ural, az ember (és az ember lánya) már nem ura teljesen önmagának.

Egy ilyen tánc után Eliz behúzta Zsoltot egy oldalsó helyiségbe, és valósággal nekiesett. Kivillantotta a melleit, vetkőzött és vetkőztetett.

Ezen a ponton megkérdezem a férfi olvasót: mit tenne Zsolt helyében? Utasítsa vissza, vállalva ezzel, hogy vérig sérti, és ezzel egy halálos ellenséget szerez, aki még a férjét is Zsolt ellen tudja hangolni, vagy a könnyebbik úton haladva ne álljon ellent, remélve, hogy ez csak egy egyszeri félrelépés?

Nos, Zsolt egy rafinált megoldást választott. Belement a játékba, de annyira mamlasznak mutatta magát, olyan férfiatlanul ölelt és csókolt, hogy nincs olyan nő, aki ezt elfogadta volna. Eliz tehát csalódott a férjében, viszont látta, hogy Zsoltnak igenis tetszik, és ez gyógyír volt a büszkeségén esett sebre.

Csendesen osontak vissza a táncterembe. Eliz odament a félrészeg férjéhez, Zsolt pedig Aminával párban bemutatott egy törzsi táncot.

Vannak helyzetek, amikor a kényes egyensúly felbomlik, de rövid időn belül helyreáll.

Géza és Henrietta

Térjünk vissza Európába! Mi történt közben Gézával? Ő egy színésznővel (nevezzük Henriettának, az olyan színésznős név) folytat liaisont, akinek nagyon is jól jön a kultúrrovat vezetőjének sajtótámogatása. Egymás után jelennek meg róla a cikkek, fotóriportok, és mindez Géza buzgó háttérmunkájának köszönhető.

Henrietta nem annyira a színpadon vált ismertté, mint inkább a színházi körökben. Elsősorban epizódokban szerepelt, volt egy-két botránya is, bekerült egy amerikai film stábjába, amelynek révén kijutott New Yorkba (nemcsak Hollywood létezik!), és utána abból élt, hogy ezeket az élményeit, kalandjait részletezte. Géza ezekbe a közvetítésekbe is belefolyt, és még némi pénzt is fizetett azért, hogy Henrietta minél többet szerepelhessen.

Addig nem is volt baj, ameddig a színésznő nem találkozott egy dúsgazdag hazai milliárdossal, Jacques úrral (eredetileg Zsák Roland). Külföldivel is találkozhatna, de most az egyszer pártoljuk a hazai vállalkozókat!

A milliárdos mindenhol magával viszi a színésznőt, Hawaiitól Dél-Afrikáig, Monacótól Las Vegasig, lovas derbytől autóversenyekig, és Henrietta a végén már itthon nem is lép színpadra, csak celeb-showk vendége. (Gondoltam azon, hogy Andy Vajnáat belekeverjem-e a dologba, de úgy döntöttem, hogy biztonságosabb, ha nem.)

Drága ékszereket vásárolnak, drága italokat isznak, más híres emberekkel kártyáznak (és könnyű szívvel veszítenek), élnek a gazdag emberek felhőtlen és felelőtlen életét.

Minden remekül megy, amíg a milliárdosnál nem állapítanak meg rákot. Attól kezdve a pénz nagy része a gyógykezelésére megy, és bár továbbra is mindenütt ott vannak, ahol kell, a milliárdos érdeklődése a színészet (színésznőiség) helyett lassanként a tibeti filozófia felé fordul. Könyveket vásárol, titkos tanokról olvas, buddhistákkal ismerkedik, ezoterikus tanfolyamokra iratkozik be.

Az elhanyagolt Henrietta időnként Gézának is kegyet oszt (meg kell jegyeznünk, hogy az újságíró ezekkel a morzsákkal is nagyon meg van elégedve), de a nő kedélye is fokozatosan elkomorul, ahogy egyedül telnek a hónapok, egyre inkább drogfüggővé válik, és előbb-utóbb túladagolja magát.

A bulvársajtó persze ebből is megél, de Géza már epizódszerepre kényszerül, az ex-színésznőnek idővel közvetlen kapcsolatai lettek a zugújságírókkal, némelyikkel alkalmilag le is feküdt - bár ennek aligha volt tudatában.

Addigra a valamikori üzletember és színházi mecénás már egy lámaista kolostor lakója. Minden vagyonát rájuk hagyja, szegénységben, de nagy lelki nyugalomban él, várva a bármikor beteljesülő végzetet. Vannak az életnek ilyen váratlan fordulatai.

Jacques úr álma

Itt be kell iktatnom Jacques úr álmát, amelyet Tibetben, a lámaista kolostorban élt át.

Egy szellem jelent meg előtte, és megkérdezte tőle, hogy mi az az egy dolog, amit mindenképpen el szeretne vinni a túlvilágra, hogy majd a következő életében is vele legyen. Jacques úr először Henriettára gondolt, aztán a könyveire és hanglemezeire, aztán arra a lóra, amelyiket egy londoni derby alkalmával fogadott örökbe (vállalva az etetését és a gyógykezelését), de a szellem egyre csak ingatta a fejét.

Végül a milliárdos azt mondta: - Semmit. Én magam vagyok az egyetlen dolog, amire szükségem van, hogy mindent újrakezdjek.

- Elérted a bölcsesség állapotát - mondta a szellem, és eltűnt.

Jacques úr felébredt, és maga is úgy érezte, már elérte a végső stádiumot, nincs értelme tovább élnie.

És valóban, másnap meghalt.

Zsuzsa és én

Na de ne ilyen halállal fejezzük be a mesét! Ahogy végigveszem történetem női szereplőit, úgy érzem, hogy Ilonkába magam is bele tudnék szeretni. Mert okos (a könyvtárosok többsége okos), és szép is. Talán túl fiatal hozzám, de azon könnyű segíteni. Magam is hozzá fiatalodom.

Most tehát fiatal, pályakezdő könyvtáros vagyok, talán huszonéves, felnézek a néhány évvel idősebb kolléganőmre. Fizikailag is. Látom, ahogy felmászik a létrára. Alá látok. A munkaköpenye alatt látom a bugyiját is. Elég erotikus élmény ez egy fiatalembernek, aki sem szexpartikra nem jár, sem játékkaszinókba, sőt, még táncolni sem tud igazán. Elég nyersanyag a magányos maszturbálásokhoz.

Ilonka azonban mindezt megbocsátja, mert empatikus. Persze ez az Ilonka nem az az Ilonka, aki Miklóst elveszítette a halálos autóbalesetben, de még csak nem is az, aki az öregedő íróval feküdt egy ágyba Tiszaföldváron. Ez egy másik Ilonka. Nem is úgy hívják. Kereszteljük át Zsuzsává! Az a név jobban illik hozzá.

Nos, hát ez a Zsuzsa nem élt teljesen egyedül, volt egy aranyos édesanyja. Amikor meglátogattam, a mama annyira kedves volt hozzám, hogy már azt hittem, hogy rögtön meg kell kérnem a lánya kezét. Kérdéseket tett fel, nézeteimet helyeselte, szemmel láthatóan a szívébe fogadott.

Albérletben laktam, és időnként Zsuzsa is feljött hozzám. Ott zajlott az udvarlásom fizikailag. Ha nem is vagyok az örömszerzés bajnoka, azért higgye el az olvasó, hogy eléggé értek hozzá. (Lehet, hogy sokkal jobban értek ahhoz, mint az íráshoz. De hát ez ízlés kérdése.) Elég az hozzá, hogy jól éreztük magunkat.

A szerelmem Zsuzsa iránt akkor került válságba, amikor Zsuzsa elkérte tőlem a lakáskulcsot, mivel egy jóképű mérnökkel is le akart feküdni, aki nem vihette föl a lakására, mert a felesége kidobta volna. Szerettem annyira Zsuzsát, hogy ne akadályozzam meg a pásztorórát (hiszen ki vagyok én, hogy megtiltsam a másokkal való szexuális kapcsolatát), de azért a partvonalon kívülre kerültem. Onnan kezdve már csak kívülről tudtam tekinteni rá. Aki már nem az én Zsuzsám, csak egy szép és intelligens nő. De tovább is becsültem a határozott-

ságáért. Mert tiszteletet érdemel az a nő, aki tisztában van a saját vágyaival, nem tagadja azt le sem mások, sem önmaga előtt. Az ilyen céltudatos, tiszta gondolkodású nőnek mindenképpen elismerés jár egy olyan világban, ahol mindenki szerepet játszik.

Csak az volt kínos, hogy amikor összetalálkoztam az utcán a mamával, ő továbbra is úgy beszélt velem, mint aki hamarosan be fogok házasodni a családba. Nem tudta, hogy ez már örökre lekerült a napirendről.

Illetve ki tudja. Nincs kizárva, hogy a végén mégis Zsuzsát veszem el feleségül. De nem most, hanem legfeljebb a második, bővített kiadásban. Addig kérem az Olvasó türelmét.

Zsuzsa nyíltan beszélgetett velem a szexről. Azt is részletesen elmesélte, amit nem akartam tudni. Hogy mit csinál vele a mérnök, és hogy mit csinál ő a mérnöknek. Mintha nem is a kedvese lennék, úgyszólván a vőlegénye, hanem a bizalmas barátnője. (Igen, azt is elmondta, hogy az ágyon összegabalyodva feküdtek, a testük egyszerre mozgott, hullámozott és vonaglott, a lélegzetük egyre gyorsult, amíg el nem jutottak a beteljesedésig. Bla-bla.)

Persze nem irigyeltem, sem Zsuzsát, sem a mérnököt (elvégre csak rajtam múlt, hogy nem mérnöknek írtam meg magamat is ebben a fejezetben), pusztán a türelmem fogyott el. Azt hiszi az olvasó, hogy olyan könnyű megírni mások vérbő szexuális életét, miközben a sajátunk lassan kiszárad, mint az éltető nedvek által elhagyott fák levelei? Azt játszani, hogy kukkolunk, és leírjuk, amit látunk, miközben előttünk csak az üres papírlapok sorakoznak - illetve az utóbbi időben a számítógép képernyője fénylik? Nem. Ez nem könnyű, ez egyáltalán nem szórakoztató.

Így hát elhatároztam, hogy egyszer s mindenkorra véget vetek ennek a történetnek. Ennek az egész álirodalmi ámokfutásnak, amely már engem is, aki a szerzője vagyok, egyre jobban kikészít.

Nem lesz több kaland, nem lesz több erotikus képzelgés, nem szövöm tovább a szálakat olyan emberek között, akiknek ezekről a machinációkról halvány sejtelmük sincs. Elvégre az irodalmi hősöknek is kijár a személyiség védelme.

Vettem egy mély lélegzetet, és megírtam az utolsó fejezetet, amely megnyugtatóan lezárja ezt az összevisszaságot, és egyben az irodalom mai válságából is kiutat mutat.

UTOLSÓ FEJEZET

Súlyos beteg lettem, kórházba kerültem, már a halálomon vagyok. Híre ment. Egymás után jönnek a látogatók, a barátaim. Vali és Pali, Magdi és Lajos, valamint Béla, Laci, Boldizsár (ő csak benéz), Teca és Ödön, Karesz és Dzsó, Hedvig és Tamás, Kati és Andris és Klaudia (erre az alkalomra alaposan kikészítette magát), Joli és Anti, Jolán és Antal, Jolánka és Anti bácsi, Ilonka és Miklós és Bea, Zsolt és az elegáns Klára, azonkívül Amina az édes fekete gyerekével, Mark és Eliz, Zsuzsa a kedves mamával. Mindazok, akikről eddig szó esett.

A kórházban futnak össze. Sokan most látják egymást először, izgatottan ismerkednek. Egy bizonyos értelemben mindannyian rokonok. Egy nagy képzeletbeli család tagjai.

Vali megilletődötten mustrálja az elegáns Tecát, Mari kokettál Dzsóval, Klaudia azt magyarázza, hogyan lehet mindenkinek ilyen jó alakja, Vargha úr kezét csókol a tartózkodóan viselkedő Jolánkának, Pinczéssy Szabolcs bőkezűen autogramokat osztogat, megpróbálja eladni legújabb könyvét, és fogadja a gratulációkat. Tamás a költeményeit idézi fejből, olyan hölgyeknek, akiket szívesen elhívna egy szex-buliba.

Ilonka fekete ruhában jött el, egyszerre siratja Miklóst és a halva született gyermeküket (aki egyébként, mint tudjuk, megszületett, csak értelmileg visszamaradt, és most is az anyján lóg). Klára az orvos-társadalom belső életét ecseteli, hangsúlyozva, hogy még a sztársebészek is kibírhatatlanul alul vannak fizetve. Géza pikáns színházi történeteket mesél, Henrietta a televíziós fellépéseit idézi fel.

Zsuzsa mind között a legintelligensebb, és amikor meglát, odajön az ágyhoz, a mamával együtt, aki különösen szeretettel, de aggodalommal néz rám. Emma és Jean Párizsból Skype-on jelentkeznek, Jancsi és Juliska a Facebookon lájkolják az eseményt, Váraljai tiszteletes úr értem imádkozik, miközben Döme atya már legszívesebben az utolsó kenetet adná fel.

Csak Jacques úr nincs jelen. Ő már a tibeti kolostorban megszakított minden kapcsolatot a külvilággal. És különben is meghalt.

Túl nagy a zaj, ez már terhes nekem. A kezemmel teszek egy hessegető mozdulatot. Hirtelen csönd lesz.

Egyedül vagyok.

Mindig is egyedül voltam.

Benyúlok a fiókba. Előveszek egy könyvet. Thomas Mann: A kiválasztott. Ott tartok, hogy a szép ikerpár, Willigis, a fiú (mint megtudjuk, a nemzőszerve igen fejlett testének többi részéhez képest) és Sybilla, a leány (aki a kezdetektől magának foglalta le „e játékszert”), egymáséi lesznek. A bűnös nászból gyermek is születik, az ő későbbi sorsáról szól a regény. A magas művészetben is van elég erotika.

A cselekmény lassan gördül előre, a leírások részletesek, tele apró stiláris örömeikkel. Ha nem is tudok ilyet írni, gyönyörködöm benne.

Thomas Mann nagyon jó író. Az ilyen zavaros történetek helyett is Thomas Mannt tessenek olvasni!

TARTALOM

5	Expozíció	6	Vali és Pali	8	Magdi és Pali	9	Magdi és Lajos	11	Magdi és Béla	13	Magdi és Laci	15	A szakácsnő és a vacsora	16	A parkban	17	Mari és Laci	19	Laci és Boldizsár	20	Teca és Mari	21	Teca és Ödön	23	Teca és Laci	26	Teca és Dzsó	28	Hedvig és Dzsó	30	Hedvig és Tamás	32	Egy fiú és egy lány	34	Anti és Joli	36	Joli és Vargha úr	39	Antiéknál	40	A három fiúk	43	Kati és Andris	45	Klaudia és Andris	46	Klaudia és Hamid	47	Emma és a fiúk	51	Valerij és Marija	53	Emma és a földesúr	55	Az első éjszaka joga	57	Jancsi és Juliska	61	Jani és az ikrek	63	Juli néni és a pap	64	Juli néni és a lelkész	65	A szexgépterem	68	Jolán és Antal	70	A franciaágyon	71	Jolánka és Anti bácsi	73	Ilonka és Pinczéssy	75	Ilonka és Miklós	77	Nászutasok	79	Gyerekekkel	80	A cédula	81	Miklós és Bea	83	Ilonka és Géza	85	Ilonka és Miklós a Mátrában	86	Mint az eszkimók	88	Két özvegy	89	A kismama	90	Ilonka és Zsolt	91	Ilona mama és Miki	93	Zsolt és Klára	94	Zsolt és Amina	96	Amina szerelme	98	Zsolt és Eliz	99	Géza és Henrietta	101	Jacques úr álma	102	Zsuzsa és én	104	Utolsó fejezet
----------	------------------	----------	---------------------	----------	----------------------	----------	-----------------------	-----------	----------------------	-----------	----------------------	-----------	---------------------------------	-----------	------------------	-----------	---------------------	-----------	--------------------------	-----------	---------------------	-----------	---------------------	-----------	---------------------	-----------	---------------------	-----------	-----------------------	-----------	------------------------	-----------	----------------------------	-----------	---------------------	-----------	--------------------------	-----------	------------------	-----------	---------------------	-----------	-----------------------	-----------	--------------------------	-----------	-------------------------	-----------	-----------------------	-----------	--------------------------	-----------	---------------------------	-----------	-----------------------------	-----------	--------------------------	-----------	-------------------------	-----------	---------------------------	-----------	-------------------------------	-----------	-----------------------	-----------	-----------------------	-----------	-----------------------	-----------	------------------------------	-----------	----------------------------	-----------	-------------------------	-----------	-------------------	-----------	--------------------	-----------	-----------------	-----------	----------------------	-----------	-----------------------	-----------	------------------------------------	-----------	-------------------------	-----------	-------------------	-----------	------------------	-----------	------------------------	-----------	---------------------------	-----------	-----------------------	-----------	-----------------------	-----------	-----------------------	-----------	----------------------	-----------	--------------------------	------------	------------------------	------------	---------------------	------------	-----------------------

„Irodalmi maszturbálás” - jelentették ki kritikusok némely új regényről, azt érzékeltetve, hogy a szerző mintha csak a saját maga szórakoztatására írta volna, a nagyközönség számára nem volt különösebb mondanivalója. Nemrég eszembe jutott ez a becsmérlő kifejezés, és elgondolkoztam rajta. Nem is hülyeség. Ha egy regényt a kutya sem olvas el, akkor legalább a szerzője élvezze!